

Hứa Vị Trọng Sinh Ký

Contents

Hứa Vị Trọng Sinh Ký	1
1. Chương 1: Trọng Sinh	1
2. Chương 2: Hứa Vị Ba Tuổi	2
3. Chương 3: Hứa Vị Mười Tuổi	5
4. Chương 4: Người Là Sư Huynh Của Ta?!	8
5. Chương 5: Trúc Mã [Nhất]	11
6. Chương 6: Trúc Mã [2]	15
7. Chương 7: Trúc Mã [Tam]	19
8. Chương 8: Trúc Mã [Tứ]	23
9. Chương 9: Mã Trúc [Ngũ]	26
10. Chương 10: Trúc Mã [Lục]	30
11. Chương 11: Trúc Mã [Thất]	34
12. Chương 12: Trúc Mã [Bát]	37

Hứa Vị Trọng Sinh Ký

Giới thiệu

Edit: Hạ Nguyệt – Lai Khứ – Nhật NhiBeta : Hạ Nguyệt – Nhật NhiThể loại : Trọng sinh , Huyền Huyền , 1X1 , HE. T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hua-vi-trong-sinh-ky>

1. Chương 1: Trọng Sinh

Đại Sở , đầu năm nay tân hoàng đăng cơ, đại xá thiên hạ, duy độc, dư nghiệt Kiến Minh tội ác tày trời, tội không thể tha , lệnh cho kéo đến Bắc Khẩu xử chém !

Hôm nay chợ Bắc Khẩu ở kinh thành , hết sức náo nhiệt.

Đồng đảng của Kiến Minh tặc tử sẽ bị vắn trảm vào hôm nay !

Kiến minh dư nghiệt?

Tội ác tày trời?

Hứa vị quỳ gối trên đài vắn trảm , trào phúng cười , bất quá là người thắng làm vua kẻ thua làm giặc mà thôi.

Từ xưa cho tới bây giờ m tranh đoạt đều là như thế. Người chết ta sống, người thắng ta bại.

Đáng thương chính là những kẻ không biết gì , bất quá là cha mình dính quan hệ với đối phương chút ít , đại ca mình lại chỉ là một giáo úy nho nhỏ trong cung , mình thậm chí còn chỉ là một lang trung nho nhỏ

.....

A, thực châm chọc nha. Ngay cả mặt tri phủ kia đọc ngang thế nào mình còn chưa biết

Mà, tối trọng yếu nhất là cha hấn đã sớm vì bệnh mà tạ thế vào tháng trước , đại ca hấn đã sớm chết trên nơi sa trường từ năm kia

Hứa gia, cũng chỉ còn mình hấn,vậy mà cũng gọi liên lụy cứu tộc? Chê cười nha!

“Canh giờ đến!”

Hứa Vị chậm rãi ngẩng đầu, trước mắt là bầu trời thanh minh trong vắt.

Hấn cười, như vậy cũng tốt. Có lẽ, có thể tái kiến cha hấn, nương hấn, đại ca hấn.

“Hành hình –”

Hứa Vị mở to hai mắt, nhìn về phía lão nhân đối diện đang cười ngượng ngùng .

“Lão nhân gia, người nói rằng ta có thể trở về tái kiến cha , nương , đại ca ta sao ?” Hứa Vị rất là hưng phấn.

Lão nhân gật đầu, cười tủm tỉm nói ra “Ừ, ngạc, chính là, người phải trở lại thời điểm mới sinh ra , sau đó mới tiếp tục.....”

Hứa Vị cười, tươi cười kiên tịnh “Không quan hệ, chỉ cần để cho ta trở về bên cạnh cha , nương cùng đại ca ta là tốt rồi” Nhưng vẫn có chút nghi hoặc, thiên hạ sao lại có chuyện tốt từ trên trời rớt xuống như thế ?

Sống lại, một lần nữa bắt đầu.....

Lão nhân cười tủm tỉm nói ra “Người đừng lo lắng, lần này là bởi vì dòng thác thời không bị phá vỡ , vòng luân hồi bị hỏng một lỗ lớn , cần một ít người trở về bổ khuyết luân hồi trống rỗng , mà trong số những người này , người lại may mắn được tính vào . Được rồi, mau trở về đi thôi.”

Hứa Vị tuy rằng trong lòng có chút không yên, nhưng tâm tư tưởng niệm người nhà quá mức bức thiết , nghe xong liền đi vào động luân hồi .

Nhìn Hứa Vị đi vào động luân hồi , lão nhân mới chà xát cái trán, nói thầm “Hô, hoàn hảo , Hứa Vị này đơn thuần thành thật, ai, Dận Nhưng kia , còn có Lí Thừa Kiền kia mới thực sự khó dụ !! Ai, một chút cũng không thông cảm lão nhân gia ta . Ân, ta xem xem, còn có ai? Cái gì?! Tàn cối?!”

2. Chương 2: Hứa Vị Ba Tuổi

Đại Sở XX năm, Thanh Dương Huyền , phố Long Tĩnh .

Nơi này ở có phường quỳ tiểu lâu , lão bản trà điểm , tiểu nhị thư phòng, cũng có bộ khoái huyện nha.

Đương nhiên, còn ở tiên sinh dạy học.

Nhà số mười ở phố Long Tĩnh , có ba phòng ở , lớn không tính lớn mà nhỏ cũng không phải nhỏ . Ở nơi này chính là vị tiên sinh dạy học ở phố Long Tĩnh , họ Hứa, tục danh Chính Nhất. Tuổi chừng ba mươi có hơn , có nương tử có nhi tử , trong nhà còn có một quản gia , nhất bà vú , một phòng nô bộc.

Nơi này chính là nhà của Hứa Vị.

Lúc này Hứa Vị ba tuổi, một bánh bao nộn nộn xinh xinh .

Ngồi ở trên bậc thang đại đường, Hứa Vị bánh bao ba tuổi hai tay chống cằm, nhìn ca ca hấn được quản gia bá bá chỉ đạo đứng trung bình tấn. Tầm mắt lại ngược đến chỗ Trương mục mục cùng mẫu thân hấn đang ngồi thêu thùa , mẫu thân hấn đeo một mảnh lụa trắng mỏng , ngồi chuyên chú thêu từng nét .

Các hàng xóm láng giềng đều tung tin vịt nói tướng mạo xấu xí, quanh năm suốt tháng đều phải đeo một cái diện sa, nhưng xấu thì như thế nào? Cha phi thường yêu thương nương, hơn nữa trong nhà cũng không có nữ nhân khác, kiếp trước vốn không có, cho dù mẫu thân đã chết, cha cũng không có thú nữ nhân khác vào cửa.

Có Người lắm chuyện, muốn làm mai mối cho cha nạp thiếp, cha lại cười tủm tỉm nhưng phi thường kiên quyết cự tuyệt.

Khi đó, Hứa Vị bánh bao còn nhớ rõ, đó là sau khi hắn sống lại không bao lâu, vừa mới trong tháng, cha hắn ôm hắn nơi nơi đi khoe.==

Tuy rằng kiếp trước kiếp trước không nhớ rõ cha đã lấy lý do gì để cự tuyệt chuyện mai mối nạp thiếp, nhưng khi hắn may mắn đích thân tới hiện trường thì hắn vẫn nhìn không được.

Cha hắn ôm hắn.....[nhìn trời, lão cha nha, người cự tuyệt loại chuyện này thì cần chi ôm ta nha....]

Nói là muốn hưu vợ nhưng có chuyện xấu hổ.[Trầm mặc, quay đầu.]

Sau đó, một bộ thập phần khó xử dùng ánh mắt chỉ trích hàm tình[?].....

Xấu hổ thê lương nói thân mình có bệnh không tiện nói ra[?]

Không dám chậm trễ thanh xuân của tiểu thư nhà người ta và vân vân.....[cha, nếu thân ngài có bệnh không tiện nói ra, ta cùng đại ca ở đâu mà tới vậy?]

Lần đầu tiên, người ta cho là lý do cự tuyệt, không tin.[trầm mặc, cả ngày ôm nhi tử nơi nơi đi khoe rằng nó giống mình..... Người ta sẽ tin mới là lạ!]

Lần thứ hai, người ta liền lôi kéo cha hắn đi xem đại phu, cha hắn thế nhưng không cự tuyệt?! Còn rất không phúc hậu đem hắn đưa cho người khác?!

Hắn hết chỗ nói rồi, cha, người không sợ nhi tử của người sẽ bị người ta ôm đi sao?! Hắn hiện tại rốt cục hiểu được vì cái gì mẫu thân luôn hung dữ với cha hắn như thế.....

Sau đó, lão cha hắn thí diên thí diên đi theo người ta, đi theo đại phu vào nội thất, đi ra sau, đại phu trầm mặc khó xử nhìn cha hắn, lập tức đi ra một bên nói thầm, nói cái gì kỳ thật xác thực có, tốt nhất đừng chậm trễ cô nương người ta, vân vân....

Sau lại, Người lắm chuyện cẩn thận cân nhắc một chút, bưng tỉnh đại ngộ, mãnh liệt vỗ đùi, thật sự là thiếu chút nữa liền chậm trễ cô nương nhà người ta!!

Người lắm chuyện nghĩ, Hứa tiên sinh tuần tú lịch sự, đầy bụng tài hoa, sao lại cưới một cô nương xấu xí thế?! Thì ra là thế! Thì ra là thế!

Vì thế, sau lại, người nào biết việc này mà nhìn thấy cha hắn, đều khó nén đồng tình, ai, hảo hảo một chúng mã liền bị hủy như vậy.....

Cha hắn thế nhưng cũng ra vẻ xấu hổ thê lương, nhưng thật ra những kẻ lắm chuyện này cũng có chút ngượng ngùng, liều mạng nói cái gì xú thê hiền lành nha, kỳ thật, Hứa tiên sinh người thật có phúc a, bla bla a....

Mà nương hắn tuy nói tướng mạo xấu xí, lại phi thường hiền lành cũng phi thường có tài, cha hắn tuy rằng là nổi danh xa gần là phu tử của Thanh Dương học viện, nhưng không phải cái chức vị hiển hách quan trọng gì, lương tháng cũng có hạn, mà trong nhà còn có hắn cùng lão ca hắn, còn có quản gia bà mẹ, một phòng nô bộc, vì thế, nương phải cùng Trương mục mục làm chút đồ thêu thủ công để bù vào chi tiêu trong nhà. Mà đồ thêu này phi thường tinh xảo, hàng xóm láng giềng phi thường khen ngợi, đương nhiên, nguồn tiêu thụ cũng phi thường hảo.

Nương xác thực rất xấu, kiếp trước hắn rất quá tò mò, nhưng nương hắn cũng không để cho hắn xem, kiếp này khi mới sinh ra, rốt cục thấy nương, ôi bộ dáng.....

Đích xác, thực xấu.

Trên mặt phải có một đạo vết sẹo thật sâu.

Từng là lang trung, hẳn đương nhiên có thể nhìn ra, đó là thương do đao

Nếu không có vết thương kia , như vậy , nương chính là một đại mỹ nhân

Vì sao lại bị thương như thế ? Hẳn không rõ.

Ca ca thực thích luyện võ.

Dường như từ lúc hiểu chuyện đến giờ , ca ca liền luyện võ không chán , chí nguyện của ca ca chính là làm một tướng quân, chỉ là kiếp trước, ca ca còn chưa thực hiện liền chết trận sa trường

Đại danh của ca ca tên là Hứa Hạo Nhiên , cha cùng nương đều thực thích gọi ca ca là Hạo Tử. Sau đó, kêu mình là Vị Vị .

Tính tình ca ca nghiêm túc , còn mình sao , có chút ngốc.

Nhưng hẳn biết, ở trong lòng cha cùng nương, mình cùng ca ca chính là bảo vật tối trân quý khắp thiên hạ.

Mỗi lần, cha cùng hàng xóm hay bằng hữu nói về mình cùng ca ca, đều vẻ mặt thỏa mãn. Vui tươi hơn hử .

Bất quá, ca ca đích xác thực không chịu thua kém, ngày ngày vẫn kê khởi vũ theo quân gia bá bá luyện võ , mà hẳn, cũng chuẩn bị giơ chân ngăn quơ tay bé đi theo Tuệ Viễn hòa thượng ở Ngọc Hoa tự học tập kì hoàng thuật , hẳn thề, thề phải nổi danh — Tẩu Phương lang trung!

Ngạch, đúng vậy.

Hẳn cùng cha không có chung nguyện ý , đi theo phụ thân đọc sách làm quan

Cho nên, khi nghe đến chí hướng bọn họ, cha hẳn vui không nổi .

Hứa Vị còn nhớ rõ, lúc ấy là như vậy

~Ca ca vẻ mặt nghiêm túc: Cha, luyện võ có thể cường thân kiện thể, còn có thể bảo hộ nương cùng đệ đệ, Nhiễm nhi không muốn giống cha, chỉ cần hứng hai ngày gió liền phát sốt.....

Mà lý do của hẳn là: Cha, Vị nhi phải làm lang trung, lần sau cha phát sốt , Vị nhi là có thể xem bệnh cho cha mà

Sau lại nghe nương nói, chuyện này khiến cha hẳn oa ở trong lòng nương , khóc cực to . = =

Nhưng , khóc thì có thể làm gì ?!

Hẳn cùng ca ca từ thế trước đã bắt đầu ghét đọc sách làm quan, đọc sách không thành vấn đề, nhưng muốn bọn họ đi thi khoa cử làm quan.....

Nhìn trời,vậy bọn họ tình nguyện đi làm hòa thượng!!

Hơn nữa, lão cha nha, sư phó kiếp trước của ta là Tuệ Viễn hòa thượng , kiếp này cũng là sư phó ta , ta cùng hẳn nhất định có duyên phận thầy trò!

Nói đến sư phó hẳn, người ta sẽ nói ngày là cao tăng, không chỉ đầy bụng thi thư, tinh thông y thuật, nghe nói, toán mệnh chi thuật cũng có chút tinh thông. Kiếp trước Hứa Vị không rõ ràng lắm, nhưng kiếp này, Hứa Vị nhớ rất rõ ràng, sư phó hẳn vào lúc hẳn đầy tháng thì xuất hiện ở trong nhà hẳn , lúc ấy cha cùng nương đều ngây ngẩn cả người. Ngay lúc đó , cha cùng nương đều không biết đó là sư phó.

Sư phó lúc ấy đã hơn sáu mươi tuổi . Ôm hẳn, cẩn thận nhìn hẳn, lúc ấy hẳn nhớ rõ vẻ mặt sư phó rất hoang mang, miệng thì thảo không ngừng cái gì “Phượng hoàng niết bàn phục sinh ”

Lúc ấy hẳn liền mờ mịt , hẳn nhiều nhất cũng chỉ là luân hồi trọng sinh ??? Cái gì phượng hoàng??

[Em là Phượng dzậy anh là Long rồi ==)]

Sau đó, mặc kệ hẳn có nguyện ý hay không, sắc mặt cha hẳn xanh mét như thế nào, liền đem hẳn thu làm đồ đệ. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải thành tục gia đệ tử!

Hiện giờ nhaoáng lên một cái, ba năm . Tiếp qua hai năm sẽ đi Ngọc Hoa tự cùng sư phó học y !

Ngồi ở trên bậc thang đại đường, Hứa Vị bánh bao ba tuổi tươi cười.

Trong lòng giơ nắm tay nho nhỏ — hẳn nhất định sẽ trở thành Tẩu Phương lang trung xuất sắc nhất!!

3. Chương 3: Hứa Vị Mười Tuổi

Đại sở năm XX , Thanh Dương Huyền , Ngọc Hoa tự.

Ngọc Hoa tự ở trên đỉnh Đại Ngọc sơn của Thanh Dương Huyền.

Ngày hôm đó, chân trời vừa mới tờ mờ sáng, tiểu nam hài tầm mười tuổi, lưng đeo một cái sọt trúc , ở giữa rừng núi chạy nhảy .

Khuôn mặt tiểu nam hài thanh tú đáng yêu, đôi mắt trong veo kiền tịnh , bên miệng đầy tiếu ý , khi tiểu nam hài mỉm cười, bên miệng có một cái má lúm đồng tiền nhỏ , rất là thảo hỉ. Tiểu nam hài chạy xuyên qua núi rừng , nhìn thấy một ít dược thảo, liền ngồi xổm xuống, cẩn thận phân biệt, có khi còn ngắt một chút cho lên miệng nếm thử , phân biệt xong rồi , để vào trong sọt , lấy bao bố cẩn thận bao lại.

Tiểu nam hài chuyển qua cánh rừng, khi đang muốn đi tiếp , chợt nghe một tiếng kinh hoảng kêu lên “Cứu mạng a!”

Tiểu nam hài sững sốt, vội theo tiếng nhìn lại, hình như ở chỗ huyền nhai ?

Liền vội vội theo tiếng chạy qua .

Chuyển qua một ngã rẽ , tiểu nam hài chạy lên đường núi , quả nhiên, là chỗ tương tự nhai ở huyền nhai.

Chỉ thấy ở vách đá tương tự nhai , một tiểu hài tử mặc bộ y màu lam cùng tiểu nam hài tuổi tác không cách biệt lắm , đang đứng ở trước mặt một nam nhân đang té trên mặt đất lại còn đổ máu . Mà ở trước mặt bọn họ chính là một con lang phi thường to lớn , con lang màu trắng bích .

Khuôn mặt tiểu hài tử mặc dù có chút dơ bẩn, nhưng nhìn ra hẳn cũng rất dễ nhìn , chính là ánh mắt quá mức âm lãnh, trong tay nắm chủ thủ đứng ở trước mặt nam nhân đã ngã xuống đất, vẻ mặt không hề có chút sợ hãi, tương phản còn có chút hồ hững.

Nam nhân đang đổ máu kia không chỉ vài lần muốn giãy dụa bò lên, nhưng cũng không có biện pháp, chỉ có thể không ngừng kêu cứu.

Tiểu nam hài sững sốt, liền vội vội cất tiếng “Tiểu Bạch! Không được dả thương người!”

Con lang kia nghe rằng trợn mắt đang muốn xông lên trước , nhưng nghe thấy thanh âm của tiểu nam hài thì lại ngoan ngoãn dừng lại.

Tiểu hài tử ngẩng ra, nam nhân đang đổ máu kia cũng ngẩn ngơ, chỉ thấy tiểu nam hài nhú mày đi đến trước mặt con lang .

Nam nhân kia vừa thấy, vội hô “Cẩn thận!”

Tiểu nam hài quay đầu lại cười với nam nhân kia “Không có việc gì! Nó là Tiểu Bạch , nó sẽ không hại ta.” Dứt lời, liền tiến lên, nhắc tay, ở trong ánh mắt kinh ngạc của nam nhân, ở trong thần sắc kinh ngạc của tiểu hài tử, đối với con lang màu trắng kia hung hăng vỗ vỗ!

“Nói qua bao nhiêu lần rồi ! Không được tùy ý dả thương người! Người tái dả thương người, ta sẽ không cho người trái cây để ăn!” Tiểu nam hài trừng mắt giáo huấn .

Mà đầu lang kia lại ở khi tiểu nam hài giáo huấn, ngoan ngoãn phục đầu nằm úp sấp, không dám ngẩng đầu, chỉ ô ô kêu, tựa hồ rất là ủy khuất.

Tiểu nam hài hừ hừ “Người còn ủy khuất ? Chạy tới phía sau núi cho ta đi ! Nói cho sư phó, nói có người bị người làm bị thương! Chạy nhanh , để cho sư huynh ta chuẩn bị thuốc mỡ, còn có bảo nhị sư huynh xuống dưới hỗ trợ nâng người đi nữa !”

Lang ô ô hai tiếng, liền đứng lên, giống như lấy lòng dùng cái mũi dụi dụi vào tiểu nam hài, mới xoay người chạy vội đi.

Tiểu nam hài thấy lang chạy đi rồi. Mới xoay người, đối với tiểu hài tử thân thiết hỏi “Người không sao chứ?”

Tiểu hài tử nhìn chằm chằm tiểu nam hài, chậm rãi lắc đầu “Không có việc gì.” Ngữ khí rất lạnh mạc.

Tiểu nam hài hơi hơi thở phào nhẹ nhõm, lại vội vàng chạy đến bên người nam nhân đổ máu, ngồi xổm xuống, cõng xuống giổ trúc trên người, lải nhải nói ra nói “Tiểu Bạch chính là như vậy, đối người qua đường lần đầu lên núi luôn rất có cảnh giác, kỳ thật Tiểu Bạch từ khi sinh ra đến bây giờ chưa có cắn chết ai đâu! Để ta xem xem a. Hoàn hảo, hoàn hảo, chỉ cắn mất một miếng thịt, không quan trọng không quan trọng, ta ghim kim cầm máu cho người..... Đợi đến khi lên núi, ta ngao một bát được, nghỉ ngơi hai ba ngày khẳng định sẽ vô sự Ha ha.....”

Nam nhân vài lần muốn nói chen vào đều không có kết quả, mà tiểu hài tử kia lại nhìn chằm chằm tiểu nam hài đang lải nhải lại xấu hổ tươi cười, lạnh lùng nói ra “Người sợ chúng ta tìm lang kia gây phiền toái?”

Tiểu nam hài sững sốt, có chút mờ mịt “Các người muốn tìm Tiểu Bạch gây phiền toái?”

Tiểu hài tử lạnh lùng nói ra “Nó làm bị thương người hầu của ta!”

Tiểu nam hài càng thêm mờ mịt, nhúc nhích, hoang mang hỏi “Hắn là người hầu của người? Bất quá, Tiểu Bạch rất lợi hại, các người vẫn đừng nên đi tìm nó mới tốt.”

Tiểu hài tử nhìn chằm chằm tiểu nam hài sau một lúc lâu, mới đạm mạc nói ra “Người là đứa ngốc sao? Đều nghe không hiểu lời nói của ta?”

Tiểu nam hài bị kiểm hãm, tiện đà có chút sinh khí nói ra “Người nha, tiểu hài tử này có biết nói chuyện hay không?! Ai là đứa ngốc!?”

Tiểu hài tử lạnh lùng quét tiểu nam hài liếc một cái, xoay người, không nói ra, mà tiểu nam hài cũng hừ hừ, ngồi xổm xuống, tiếp tục băng bó miệng vết thương cho nam nhân.

Nam nhân xem xét xem xét tiểu nam hài, thấp giọng nói “Người tên là gì? Công tử..... Hắn chỉ là tâm tình không tốt.”

Tiểu nam hài ngẩng đầu nhìn người có bóng dáng quật cường đã xoay người đứng ở một bên, thần sắc hoàn hảo, đối nam nhân mỉm cười nói “Ta gọi là Hứa Vị.”

Rất nhanh, trên núi có người tới.

Một hòa thượng rất béo có cái đầu bóng lưỡng, phía sau đi theo thêm vài hòa thượng.

Hòa thượng đầu bóng lưỡng thật xa đã thấy Hứa Vị, liền hét lên “Tiểu Vị, người nhanh đem Tiểu Bạch mang đi cho ta! Hỗn đản kia lại ăn vụng trái cây của ta đó!”

Hứa Vị có chút vô lực vỗ ngực “Lại tới nữa!”

Hòa thượng đầu bóng lưỡng chạy đến trước mặt Hứa Vị, đầu tiên là chống nạnh trừng mắt kêu lên “Ta cũng không hiểu được! Tiểu Bạch kia là lang! Là lang! Lang không ăn thịt, ngược lại thích ăn trái cây! Đây là cái tật xấu gì! Tiểu Vị! Người đừng nó như thế nào thế!?”

Hứa Vị ngượng ngùng cười, thanh minh nho nhỏ nói “Nó cũng không phải ta đừng”

“Nhưng hỗn đản kia chỉ nghe lời mình người! Người chạy nhanh, lên núi bắt nó đuổi đi cho ta!”

Hứa Vị vội đáp “Vay sư huynh, nơi này liền giao cho người!”

Dứt lời, Hứa Vị liền vội vàng chạy lên núi.

Hứa Vị không có quay đầu lại, cho nên Hứa Vị không biết, khi hắn chạy hướng trên núi, phía sau có một ánh mắt nhìn chằm chằm vào hắn.

Đợi Hứa Vị rời đi, hòa thượng đầu bóng lưỡng vẫn đang lải nhải không thôi, nhưng khi thấy nam nhân đối diện cười với hắn , liền ngăn ra “Đại ca?”

“Nhị đệ, đã lâu không gặp .” Nam nhân đỏ má ha hả nói.

Mà hòa thượng đầu bóng lưỡng kia cũng nhú mày, nhìn về phía tiểu hài tử đứng lạnh lùng một bên, thử hỏi “Vị này chẳng lẽ chính là.....”

“Ngài ấy chính là chủ nhân của ta, tam công tử.”

Hòa thượng đầu bóng lưỡng cũng chấn động, vội cung kính xoay người hành lễ “Quả Tử hòa thượng kiến quá tam công tử.”

Tiểu hài tử hồ hững gật đầu, nhìn về phía trên núi, hỏi “Tiểu quỷ kia là ai?”

Hòa thượng đầu bóng lưỡng sửng sốt, lập tức không yên nói “Hắn gọi là Hứa Vị, là tiểu sư đệ của ta, hắn..... chỉ đi theo sư phó học tập y thuật.....” Trong lòng âm thầm kêu khổ, Tiểu Vị sẽ không ngăm đắc tội người ta chứ ?

Tiểu hài tử đậm mặt quay đầu, nhìn chằm chằm hòa thượng đầu bóng lưỡng “Ta muốn gặp Tuệ Viễn đại sư .”

Hòa thượng đầu bóng lưỡng cung kính chấp tay “Sư phó đã ở thiện phòng chờ công tử ba ngày .”

Ánh mắt tiểu hài tử chợt lóe.

Hứa Vị một đường chạy , rốt cục đem Tiểu Bạch từ quả lâm kéo ra , đuổi về trên núi.

Lúc sau, vốn định đi hiệu thuốc.

Nhưng hòa thượng đầu bóng lưỡng lại vội vàng chạy đến, đối hắn trừng mắt “Tiểu Vị, sư phó nói, hôm nay sẽ không cần đi hiệu thuốc , người nhanh về nhà đi.”

Hứa Vị sửng sốt, ngẩng đầu khó hiểu hỏi “Vì cái gì?”

Hòa thượng đầu bóng lưỡng rất không kiên nhẫn phát tay “Ta sao mà biết! Muốn người trở về thì người trở về đi! Nhiều lời vô nghĩa như vậy làm cái gì!”

Hứa Vị đành phải gãi đầu, xoay người rời đi Ngọc Hoa tự.

Đợi Hứa Vị ly khai, hòa thượng đầu bóng lưỡng lẩm bẩm nói “Sư phó cũng thật sự là! Canh giờ này mà còn để Tiểu Vị xuống núi, hôm nay cũng tối lắm rồi , để làm chi cần bắt Tiểu Vị vội vã đi như vậy ?”

Lúc này, trong thiện phòng Ngọc Hoa tự.

Hòa thượng tầm sáu mươi tuổi , khuôn mặt nghiêm nghị nhìn tiểu hài tử ngồi đối diện đã tắm rửa sạch sẽ.

Khuôn mặt tiểu hài tử phi thường xinh đẹp, nhưng ánh mắt cũng rất băng lãnh , vẻ mặt cũng thực hồ hững.

Lão hòa thượng nhìn tiểu hài tử, trong lòng thở dài, đây là Mặc long thiên tử sao? Mới mười tuổi thôi , khí thế bức người, trí tuệ như thế, chính là..... Lại thiếu một chút

“Tuệ Viễn đại sư nếu đã đợi Sở Mặc ba ngày, như vậy nhất định biết ý đồ đến đây của Sở Mặc?” Tiểu hài tử rất bình tĩnh hỏi.

Tuệ Viễn cung kính gật đầu nói “Tam hoàng tử đến Ngọc Hoa tự là vì cầu học mà đến .”

Tiểu hài tử trầm mặt gật đầu, thản nhiên nói “Ta theo quy củ, hoàng tử qua mười tuổi nhất định phải tìm kiếm lão sư của mình , du học năm năm, tới ngày sinh thần thì quay trở lại nhận sắc phong hoàng tử .”

Tuệ Viễn cười khỏ một tiếng “Mà tam hoàng tử ngài lại lựa chọn bản tăng?”

Tiểu hài tử nhìn thẳng Tuệ Viễn, nói “Đại sư cứ yên tâm, năm năm này, Sở Mặc sẽ không còn là tam hoàng tử của Đại Sở, bất quá chỉ là một tiểu hài tử tên là Mặc . Ta sẽ nghiêm túc đi theo đại sư học tập, cũng thỉnh đại sư dốc sức truyền thụ .”

Tuệ Viễn thở dài trong lòng, xem ra mình đã không thể tránh .

Liên cũng nhìn thẳng Sở Mặc, ngưng trọng nói “Một khi đã như vậy, như vậy bần tăng cũng không chối từ, chính là có một điều , còn thỉnh hoàng tử đáp ứng.”

Sở Mặc nhìn chằm chằm Tuệ Viễn, nói “Đại sư thỉnh giảng.”

“Năm năm sau, thỉnh tam hoàng tử khi rời đi không được mang đi vật gì của Ngọc Hoa tự , bao gồm, người.”

Sở Mặc sững sốt, trong lòng có chút khó hiểu, Ngọc Hoa tự này có cái gì đáng giá để hắn mang đi ? Nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

[Nguyệt : Người ta k mang đi mà em ngu ngơ đi theo thì sao =w=]

Khi Hứa Vị rời đi, Tiểu Bạch sưu một cái liên từ trong núi chạy ra.

Hứa Vị hoảng sợ, lập tức trừng mắt “Tiểu Bạch, ngươi muốn hù chết ta sao?”

Tiểu Bạch nằm úp sấp dưới chân Hứa Vị, có chút vô tội nhìn Hứa Vị.

Hứa Vị ngồi xổm xuống, trạc trạc cái trán Tiểu Bạch “Ngươi muốn đưa ta xuống núi sao? Tốt lắm, ngươi có thể đưa ta xuống núi, nhưng ngươi không thể theo ta về nhà nga. Lần trước, ngươi trở về cùng ta liền ăn trộm một mâm hạnh nhân cao của cha ta, cha ta đến bây giờ vẫn còn sinh khí đó .”

Tiểu Bạch chớp mắt, làm nũng cúi đầu liếm liếm mặt Hứa Vị.

Hứa Vị né né , ha hả cười “Được rồi! Ngày mai ta mang một mâm tùng nhân cao cho ngươi. Thật là, Tiểu Bạch! Ngươi rõ ràng là lang cơ mà , sao thích ăn điểm tâm như vậy.”

Tiểu Bạch vẫy vẫy cái đuôi, thực vui thét dài một tiếng.

Hứa Vị đi đến bên Tiểu Bạch, tươi cười rất sáng lạn “Hảo! Tiểu Bạch, chúng ta về nhà đi!”

Vì thế, trên sơn đạo của Đại Ngọc sơn , chỉ thấy một bóng màu trắng không ngừng vọt lên vọt xuống .

Mà nơi Hứa Vị vừa rời đi , lại lóe ra một bóng người, đúng là Sở Mặc.

Sở Mặc lẳng lặng nhìn bóng dáng màu trắng không ngừng xuyên qua sơn đạo , trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc .

4. Chương 4: Ngươi Là Sư Huynh Của Ta?!

Lúc Hứa Vị về đến nhà , trời đã tối mịt .

Nhưng trên đường Long Tinh vẫn còn có hàng xóm của Hứa Vị đang vội vã về nhà , nhìn thấy Hứa Vị, có ha hả cười, sờ sờ hắn, hỏi hắn sao về muộn như thế ? Có người cười tủm tỉm đưa cho hắn một khối bánh nướng, có người dặn dò lần sau không được về muộn như thế , nếu gặp người xấu thì làm sao

Hứa Vị cười ha hả nhận bánh nướng, mặt mày loạn loan, một bên gọi Đỗ gia gia , Trương đại thúc, Tống ca ca, Liễu tẩu tẩu.....

Cho đến khi Hứa Vị về tới nhà , Hứa Vị miệng cắn bánh nướng, trong tay ôm một bình dưa muối .

Tiến vào cửa nhà , nghênh diện vội vàng đi tới một nam nhân trung niên gầy gò tầm bốn mươi tuổi , thấy Hứa Vị thì sững sốt, bước lên phía trước cung kính nói “Tiểu công tử, ngươi sao về muộn như thế ? Lão gia phu nhân còn có đại công tử đều nghĩ rằng có lẽ ngài sẽ ở Ngọc Hoa tự ngủ lại .”

Hứa Vị miệng gặm bánh nướng, có chút mơ hồ không rõ , nói ra nói “Trung bá, ta bị sư phó đuổi xuống núi”

Trung bá sững sốt, một bên tiếp nhận bình dưa muối mà Hứa Vị đưa qua , một bên nghi hoặc hỏi “Tuệ Viễn đại sư sao lại đem tiểu công tử đuổi xuống núi ?” Nhíu mày, đã trẻ thế này, tiểu công tử lại còn nhỏ , nếu trên đường gặp người xấu hay dã thú thì làm sao ?

Hứa Vị một bên hướng bên trong đi đến, một bên nhìn Trung bá nhú chặt mày, cười hì hì xoay người nói “Trung bá, ngài đừng nghĩ nhiều. Sự phò để cho ta xuống núi khẳng định có lý do của hắn, hơn nữa ngài cũng biết, còn có Tiểu Bạch mà ! Là Tiểu Bạch tiễn ta trở về”

Trung bá sững sốt, theo bản năng khẩn trương hướng ra ngoài nhìn xung quanh “Tiểu công tử, ngài không đem Tiểu Bạch mang về đến đây chứ ?”

Hứa Vị đi thêm mấy bước liền chạy vọt vào nhà chính , hì hì cười nói “Yên tâm! Yên tâm! Tiểu Bạch đã về núi rồi .”

Trung bá lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa mồ hôi trên trán, nghĩ tới mấy ngày hôm trước, Tiểu Bạch kia đột nhiên chạy tới tìm tiểu công tử, kết quả lại ăn mất điểm tâm mà lão gia thích nhất, lão gia giận dữ, cầm cái chổi truy đánh Tiểu Bạch, trong nhà nhất thời gà bay chó sủa một mảnh hỗn độn, cuối cùng vẫn là phụ nhân xuất mã , lãnh nghiêm mặt, lắc lắc cái lỗ tai lão gia kéo trở về viện , mới kết thúc được .

Trong nhà chính , phụ nhân che diện sa đang dùng cơm, trung niên nam tử tầm ba mươi tuổi tuy rằng đã không còn trẻ nhưng vẫn có chút anh tuấn, còn có thiếu niên tuấn tú mười một – mười hai tuổi, đều có chút kinh ngạc nhìn về phía Hứa Vị.

“Vị Vị , người sao giờ mới về ?” Phụ nhân thân thiết tiến lên, sờ sờ đầu Hứa Vị “Hay là đã xảy ra chuyện gì?”

Hứa Vị ngửa đầu đối với phụ nhân cười tủm tỉm nói “Nương, ngài đừng lo lắng, không có việc gì .”

Trung niên nam tử tiến lên, xem xét xem xét bên ngoài, mới trừng mắt Hứa Vị “Là người một mình chạy về sao ? Con lang kia đâu , không đưa người trở về à !?”

Hứa Vị có chút bất đắc dĩ “Cha, là Tiểu Bạch tiễn ta trở về Còn có, cha, ta một mình cũng có thể trở về !”

“Vị Vị , người nói cái gì vậy!” thiếu niên tuấn tú đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc “Người còn nhỏ, lại không có võ nghệ, có thể nào lại một mình từ trên núi trở về ? Nếu không có Tiểu Bạch đưa người, người không thể một mình xuống núi, biết không?”

Hứa Vị trong lòng thầm nghĩ, ta cũng không phải thật sự mười tuổi, nhưng nhìn ba người vẻ mặt khẩn trương nghiêm túc, liền vội gật đầu đáp “Ta biết rồi , cha, nương, đại ca, ta tuyệt đối sẽ không một mình xuống núi !” Lại nhìn đồ ăn thơm ngon trên bàn , nuốt nuốt nước miếng “Có thể dùng cơm không ? Ta đói bụng.....”

Trung niên nam tử cười hắc hắc, một phen đoạt lấy bánh nướng trong tay Hứa Vị, liếc nhìn Hứa Vị , nói “Người đã ăn bánh nướng mà Trương đại thúc cho rồi , còn đói?”

Hứa Vị nhìn chằm chằm bánh nướng trong tay trung niên nam tử, đáng thương hề hề nói ra “Nương, cha đoạt bánh nướng của ta.....”

Phụ nhân quay đầu liếc trung niên nam tử một cái, trung niên nam tử ngượng ngùng cười, mang bánh nướng trả lại cho Hứa Vị, ho nhẹ một tiếng nói “Cha là đùa giỡn với người thôi”

Hứa Vị trong lòng cười thầm, mặc kệ đời trước hay là đời này , cha đều sợ nương như vậy.....

Vì thế, bốn người một nhà quây quần bên bàn , dùng cơm

Hứa Vị ngẩng đầu nhìn ca ca im lặng quy củ dùng cơm, còn có nương luôn cười đùa nói chuyện với cha, Hứa Vị nhin không được mỉm cười.

Đây là người nhà của hắn.

Đời này, cho dù liều mạng cũng muốn bảo hộ người nhà.

Cha hắn Hứa Chính Nhất, nương hắn Thân Liên Ngọc , ca ca hắn, Hứa Hạo Nhiên .

Hôm sau, Hứa Vị ở lúc trời tờ mờ sáng liền thức dậy , muốn sớm một chút đi lên núi, nói không chừng là có thể tìm được đóa hoa Lam Ngọc kia

Hứa Vị dùng xong điểm tâm thì đi ra cửa .

Sắc trời còn chưa sáng rõ , nhưng không khí sáng sớm thật sự tốt lắm, cha hắn mỗi ngày rời giường vào lúc sáng sớm, thích ngẩng lên trời xanh , sau đó hô hấp thật sâu, còn đối hắn nói cái gì “Đây chính là không khí trong lành hoàn toàn không có ô nhiễm a.”

[Nguyệt : Lau mồ hôi : Không phải anh xuyên không đấy chứ anh Nhất Nhất =w=]

Hứa Vị không hiểu cái gì là ô nhiễm hay không ô nhiễm , lão cha hắn thích nói mấy lời khó hiểu , mặc kệ đời trước hay đời này, cha hắn luôn làm rất nhiều chuyện khiến hắn khó hiểu . Nhưng cha hắn nói “Mỗi ngày thức dậy hô hấp thật sâu , có thể trợ giúp thân thể” Từng làm lang trung tha phương , hắn phi thường đồng ý.

Vì thế, Hứa Vị cũng dưỡng thành một thói quen, mỗi sáng sớm hít thở thật sâu một hơi .

Đi đến giữa sườn núi, đột nhiên bóng trắng nhoáng lên một cái đã ở trước mặt , gục dưới chân Hứa Vị , lấy lại tinh thần, Hứa Vị trừng mắt “Tiểu Bạch! Người nếu không đứng lên, sẽ không cho người ăn điểm tâm!”

Phe phẩy cái đuôi , Tiểu Bạch chớp mắt mấy cái, ngoan ngoãn nhảy đến một bên, ngồi chồm hổm lấy lòng , đuôi to vẫy trái vẫy phải .

Hứa Vị thở dài nhận mệnh , cúi xuống túi nhỏ trên người, lấy ra điểm tâm bên trong, phóng tới trước mặt Tiểu Bạch, cũng ngồi xổm xuống, nâng cằm, nhìn Tiểu Bạch vui vẻ ăn điểm tâm do nương hắn tự làm .

Hứa Vị nhìn chằm chằm Tiểu Bạch, trong lòng thật sự khó hiểu, có lẽ là bởi vì đời trước hắn ở tầm mười tuổi này mới được sư phó thu làm đồ đệ , đời trước hắn cũng không có gặp Tiểu Bạch. Mà đời này, năm tuổi hắn đã lên núi , ngày đầu tiên đi lên đã cứu Tiểu Bạch đang hấp hối trên huyền nhai .

Khi đó, Tiểu Bạch còn rất nhỏ, cũng bắt quá là một con mèo lớn mà thôi .

Năm năm qua, Tiểu Bạch cũng chậm rãi lớn thành cái dạng này

Nói, Tiểu Bạch thật là lang sao? Có lang nào không ăn thịt, thích ăn trái cây cùng điểm tâm, còn có đôi mắt màu lục không ?

Hứa Vị nhớ tới năm năm trước , lần đầu tiên sư phó thấy Tiểu Bạch cũng thực kinh ngạc, sau lại nhìn mình, liền cười cười nói đây là thiên ý.

Rốt cuộc..... Là cái thiên ý gì nha?

Sư phó , ngài đừng nói chuyện nửa chừng thế được không ?

Hứa Vị bất đắc dĩ trạc trạc Tiểu Bạch lại gục xuống làm nũng với mình “Đứng lên, hôm nay không còn điểm tâm ! Mai sẽ lại mang cho người!”

Tiểu Bạch lúc này mới ô ô đứng dậy. Thập phần u oán nhìn chằm chằm Hứa Vị.

Hứa Vị trừng mắt uy hiếp “Còn như vậy thì về sau cũng không cho người điểm tâm đâu .”

Tiểu Bạch uể oải cúi đầu, Hứa Vị hừ hừ, tiếp tục lên núi .

Đi tới giữa sườn núi, chỗ huyền nhai, tầm mắt Hứa Vị tùy ý thoáng nhìn, không khỏi hoảng sợ, bên huyền nhai, tiểu hài tử hôm qua lại đánh một quyền vào vách đá , tay đều đã đổ máu , mặt lại không chút thay đổi ?!

“Dừng tay!” Hứa Vị vội chạy tới. Một phen giữ chặt tay của tiểu hài tử .

Tiểu hài tử sững sốt, lập tức nhú mày, đạm mạc nói ra “Buông tay!”

Hứa Vị nhìn chằm chằm đôi tay đã bị phá da , miệng vết thương đã rất sâu, còn có hạt cát ở bên trong, không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn về phía tiểu hài tử, tiểu tử này là không biết đau sao

“Tay người đều đã đổ máu mà còn đánh vào tảng đá, người nếu chướng mắt tay của mình thì cứ chặt bỏ đi , đánh vào tảng đá thì nó cũng đâu có thương người , ngu ngốc ngu ngốc !!!” Hứa Vị bùm bùm hung hăng mắng! Vừa mắng , một tay vừa kéo hành lí bên hông của mình , một bàn tay vẫn gắt gao nắm chặt cổ tay của tiểu hài tử

Xuất ra được bình mang theo tùy thân, Hứa Vị liền hướng trên tay tiểu hài tử đổ xuống .

Dược này của Hứa Vị đã bỏ thêm ít dược , tuy rằng đối vết thương ngoài da rất có hiệu quả, nhưng là..... Rất đau.....

Nương của Hứa Vị có đổ dược này cho cha hắn khi cha bị thương vì chạy tới nhà bếp ăn vụng , kết quả đau đến mức cha hắn kêu như giết heo , đương nhiên..... Cái kia cũng có thể là cha hắn cố ý

Nhưng Hứa Vị cũng từng tự mình thượng qua dược này , thật sự rất đau.

Vì thế, khi Hứa Vị thấy tiểu hài tử diện vô biểu tình lúc mình đổ dược , không khỏi kinh ngạc.

“Người về sau đừng như vậy .” Hứa Vị ngượng ngùng nói, cảm thấy mình không nên đổ nhiều dược đến vậy , nhưng làm một đại phu, Hứa Vị tối chán ghét nhất là người không quý trọng thân thể của mình .

“Luyện công.” Tiểu hài tử rất lãnh mạc bỏ lại hai chữ, liền đứng lên. Tầm mắt nhìn về phía một bên , Tiểu Bạch đột ngột cảnh giác lên, cũng không có đến gần “Đó là người dưỡng ?”

Hứa Vị nhìn Tiểu Bạch, kỳ quái Tiểu Bạch sao chạy xa như thế, lắc đầu nói “Không phải..... Tiểu Bạch không phải ta dưỡng .”

Tiểu hài tử trầm mặc một chút, tầm mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm Tiểu Bạch, sau một lúc lâu, liền xoay người lên núi, đi đến một nửa, lại đột ngột quay đầu lại “Người không đi?”

Hứa Vị vượt đầu Tiểu Bạch đột nhiên cúi thấp xuống cạo vào hắn , nghe thấy tiểu hài tử nói, sững sốt, lấy lại tinh thần, vội đi theo, đi theo một nửa, đột nhiên trong lòng lúng túng, mình sao nghe lời như thế ? Tiểu hài tử này nói đi là đi?

“Cái kia..... Người là ai?” Hứa Vị có chút quẩn bách hỏi.

Tiểu hài tử dừng chân, diện vô biểu tình nhìn về phía Hứa Vị “Mặc Tam.”

Hứa Vị sững sốt, tên này quái thật .

“Từ hôm nay trở đi, ta chính là sư huynh ngươi.” Tiểu hài tử lại đột nhiên quay đầu nói với Hứa Vị.

Hứa Vị nghĩ ngợi sau một lúc lâu, lập tức mở to hai mắt “Nếu sư phó thu ngươi, ta đây mới là sư huynh!”

Tiểu hài tử lạnh lùng nói ra “Ta nói là sư huynh ngươi chính là sư huynh ngươi!”

Hứa Vị ngẩn ngơ, nhất thời không biết nói gì, này tiểu hài tử sao có thể như vậy a!?

Tới trên núi rồi , gặp qua Tuệ Viễn sư phó, làm cho Hứa Vị không thể tưởng được chính là, sư phó lại chỉ vào tiểu hài tử kia, mỉm cười đối hắn nói “Vị Vị , đến, gặp qua thất sư huynh của ngươi đi.....”

5. Chương 5: Trúc Mã [Nhất]

Trong dược điền Ngọc Hoa tự, Hứa Vị còn đang chăm chú hái dược thảo.

Hòa thượng đầu bóng lưng vội vàng chạy đến, thấy Hứa Vị hái dược thảo, liền la lớn “Tiểu Vị, sư phó có việc tìm ngươi!”

Hứa Vị ngẩng đầu, nhìn về phía Hòa thượng đầu bóng lưng, vội đứng dậy trả lời “Nhị sư huynh, ta đã biết.” Dứt lời, Hứa Vị liền vội ngồi xổm xuống, thu thập dược thảo.

Hòa thượng đầu bóng lưng đi vài bước liền đến trước mặt Hứa Vị , chà xát mồ hôi trên trán, không kiên nhẫn nói với Hứa Vị “Ta nói ngươi sao còn chỉnh lại mấy thứ này chứ ? Đi mau! Đi mau!”

Hứa Vị nhú mày “Nhị sư huynh, có chuyện gì khẩn cấp vậy a?”

Hòa thượng đầu bóng lưng kéo Hứa Vị, nói nhỏ “Còn không phải là vì Mặc Tam kia !”

Vừa nghe Mặc Tam, Hứa Vị đã nghĩ ngay tới tiểu hài tử có bộ dáng duệ duệ lãnh lãnh kia, tò mò hỏi “Nhị sư huynh, tiểu hài tử kia rốt cuộc có lai lịch gì a?”

Hòa thượng đầu bóng lưng dừng chút , lập tức cúi đầu tránh mắt với Hứa Vị “Người hỏi nhiều như vậy làm gì? Tóm lại, sau này hẳn chính là thất sư huynh của người!”

Hứa Vị sửng sốt, lập tức thành mặt khổ qua , không phải chứ ? Thật đúng là thành sư huynh của hắn sao ?

Tới thiện phòng Tuệ Viễn rồi, tiểu hài tử kia đang chuyên chú sao chép cái gì đó . Hứa Vị vụng trộm liếc liếc một cái, hình như là kinh thư?

Tuệ Viễn thấy Hứa Vị tiến vào, mỉm cười đối Hứa Vị ngoắc “Vị Vị, lại đây, sư phó giới thiệu với người một chút.” Dứt lời, liền đối với tiểu hài tử đang chuyên chú sao chép , nói “Tiểu Mặc, lại đây.”

Tiểu hài tử, cũng chính là Sở Mặc, ngẩng đầu, mặt vẫn diện vô biểu tình , buông bút lông trong tay, chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt Tuệ Viễn.

Tuệ Viễn mỉm cười nói với Hứa Vị “Vị Vị, hẳn chính là Tiểu Mặc, về sau a, hẳn chính là thất sư huynh của người.”

Hứa Vị tránh mắt nhìn, nhìn về phía Sở Mặc vẫn diện vô biểu tình như cũ , tuy rằng trong lòng có vài phần không cam nguyện, nhưng vẫn chấp tay nói “Hứa Vị kiến quá thất sư huynh.”

Sở Mặc diện vô biểu tình đạm mạc nhìn lướt qua, khẽ gật đầu.

Hứa Vị thấy , trong lòng có chút tức , tiểu hài tử này sao kiêu như thế a ?

Tuệ Viễn thấy thế , chỉ mỉm cười, đối Sở Mặc nói “Thời gian cũng vừa vặn , đi theo nhị sư huynh người ra ngoài luyện võ đi.” Lại đối Hứa Vị cười cười nói “Vị Vị lưu lại, sư phó có chuyện muốn nói cùng người .”

Hứa Vị cung kính đáp ứng.

Sở Mặc cũng hướng Tuệ Viễn cung kính hành lễ, mới xoay người đi theo hòa thượng đầu bóng lưng rời đi. Khi rời đi , Sở Mặc cố ý như vô tình liếc nhìn Hứa Vị một cái.

Hứa Vị không chú ý tới nhưng Tuệ Viễn lại thấy được.

Đợi Sở Mặc cùng hòa thượng đầu bóng lưng đều ly khai, Hứa Vị ngửa đầu tò mò hỏi “Sư phó, Mặc Tam là ai a?”

Tuệ Viễn sờ sờ đầu Hứa Vị, mỉm cười hỏi nói “Vị Vị không tức giận sao? Hắn nhập môn muộn hơn người mà lại làm sư huynh của người.”

Hứa Vị ngây ngô cười, gãi gãi đầu nói “Sư huynh sư đệ đều giống nhau a. Còn không phải đều là đồ đệ sư phó sao?”

Tuệ Viễn khen ngợi gật đầu, trong lòng nghĩ, đứa nhỏ này quả nhiên độ lượng nhân hậu .

“Vị Vị, sư phó có việc muốn nhờ người.” Tuệ Viễn nghiêm túc nói.

Hứa Vị ngần ra, vội cũng nghiêm túc nói “Sư phó , ngài nói!”

“Vị Vị, thất sư huynh người nhập môn hơi muộn , ở phương diện y thuật thì cái gì cũng đều không hiểu, người phải giúp hắn nhiều hơn, từ giờ trở đi, mỗi buổi sáng, người sẽ dạy thất sư huynh người về phương diện thảo dược nhé .”

“A?”

“Sao thế ? Không được sao?”

“..... Không phải.”

“Ân, sư phó chỉ biết Vị Vị rất hiểu chuyện .”

Tuệ Viễn hòa thượng nhìn mặt Hứa Vị đã thành mặt khổ qua , không khỏi cười khê. Trong lòng cũng nghĩ, Vị Vị độ lượng nhân hậu , có lẽ có thể làm cho Mặc long thiên tử kia học được một vài thứ

Hứa Vị đi ra thiền viện mới nhớ tới từ đầu đến cuối sư phó cũng chưa nói qua với hắn , tiểu hài tử kia rốt cuộc là ai?

Sư phó đời trước cũng chỉ thu mình hắn làm đồ đệ .

Nhị sư huynh đời trước chính là trừ bỏ sư phó ra , ai còn không sợ , nhưng hiện tại dường như thực kiêng dè tiểu hài tử kia.....

Hứa Vị suy nghĩ nửa ngày cũng không có kết quả, nhứt đầu, thôi, nếu sư phó không nói, chính là không muốn mình biết , vậy mình vẫn không nên nhiều chuyện .

Nhớ tới đời trước , khiến cả nhà bọn họ nhà tan cửa nát cũng chỉ vì một lần nhiều chuyện của lão cha

Hứa Vị im lặng sau một lúc lâu.

Xoay người , đang muốn đi trở về được đền, khóe mắt thoáng nhìn cách đó không xa, tiểu hài tử đi theo nhị sư huynh huy kiếm, cũng thật khéo khi hắn vừa nhìn qua lại thấy ngay vết máu trên bàn tay

Miệng vết thương..... Rạn nứt ?

Hứa Vị nhìn chằm chằm Sở Mặc diện vô biểu tình gần như tê liệt , thở dài một hơi . Nhận mệnh đi qua .

Sao có người không thương tiếc thân thể của chính mình như vậy chứ ?

Lấy cớ từ hôm nay trở đi phải dạy được thảo, Hứa Vị lôi kéo Sở Mặc xoay người bước đi.

Tới được đền rồi, Hứa Vị mới buông tay Sở Mặc ra, ấn hắn ngồi xuống, miệng bắt đầu lải nhải nói “Ta nói người a, người muốn làm cho tay mình bị phế bỏ sao?! Người cho dù muốn chăm chỉ học thì cũng phải để tay mình khỏi rồi mới học a! Người là bổn dẫn hay là bạch si a?!”

(2 chữ bổn dẫn và bạch si đều là gốc hết)

Hứa Vị một bên cần nhần nói liên miên, một bên tùy tay nhổ lên một gốc cây được thảo trong được đền , chỉ vào được thảo đối Sở Mặc vẫn trầm mặc nhìn mình chằm chằm , nói ra nói “Nhìn rõ nha , đây là bách nhật túy, có thể làm cho tay người không đau, nhưng bách nhật túy này nếu dùng quá nhiều, sẽ gặp chuyện không may . Cho nên” Hứa Vị một bên giứt xuống một nửa phiến lá cây , một bên bóp bóp , đem nước cốt ép ra bôi lên trên miệng vết thương của Sở Mặc “Giống như miệng vết thương của người đó , cũng chỉ cần nửa phiến lá cây là tốt rồi .” Bôi xong , Hứa Vị ngẩng đầu đối Sở Mặc cười tùm tùm nói “Sao thế ? Không đau chứ ?”

Sở Mặc cũng nhìn chằm chằm Hứa Vị, hỏi “Người không sợ ta?”

Hứa Vị sững sốt, có chút nghi hoặc hỏi lại “Ta vì cái gì phải sợ người?”

Sở Mặc trầm mặc một hồi, mới có chút dờ dẩn nói ra “Bọn họ đều sợ ta.”

Hứa Vị khó hiểu, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Sở Mặc một hồi lâu, tò mò hỏi “Bọn họ vì cái gì sợ người?”

Con mắt phương của Sở Mặc có chút âm trầm, tầm mắt gắt gao nhìn chằm chằm Hứa Vị, nói ra nói “Bởi vì ta là Mặc quỷ.”

Sở Mặc vừa nói xong, trong lòng liền hối hận !

Hắn không nên nói , nếu người trước mắt cho hắn cảm giác đặc biệt này cũng giống bên ngoài thì sẽ như thế nào đây ?!

Tay Sở Mặc không khỏi nắm chặt thành quyền.

Nghĩ tới phản ứng mỗi khi cung nhân nhìn thấy hắn , nghĩ ánh mắt chán ghét của mẫu phi, trong lòng hắn sẽ lại dâng lên hận ý, nếu người trước mắt cũng giống như đám cung nhân , như vậy hắn..... Nhất định sẽ giết !

Nhưng ngoài dự kiến của Sở Mặc, Hứa Vị không có sợ hãi chán ghét, chỉ là vẻ mặt có chút ngẩn ngơ.

Mặc quý?

Ở Đại Sở, có vài tiểu hài tử vừa sinh ra đã có dấu hiệu trên người, có tiểu hài tử vừa ra sinh ra đã có một đóa bạch liên trên trán, có tiểu hài tử lại có một đóa hoa mai hồng sắc trên vai, còn có tiểu hài tử vừa ra sinh ra đã có dấu hiệu lam sắc điều nhi Phàm là dấu hiệu hoa cùng chim chóc, hoặc là một đại biểu khác cho điềm lành, sẽ được gọi chung là Tường Thụy, có một vài hài tử đặc biệt còn có thể tiến cung, nếu là một nữ nhi, tương lai còn có thể thành phi, nếu là nam hài, tương lai có thể làm Đại Quan.

Hứa Vị nhớ rõ, đời trước hình như có nghe nói nếu một hài tử có đóa lam sắc liên hoa trên trán, sau sẽ được phong làm hoàng hậu.

Nhưng, có điềm lành hay không thì không ai biết được.

Nếu một hài tử sinh ra đã bị mang dấu hiệu màu đen, mặc kệ là hoa hay là thứ khác, hết thấy đều bị coi là bất tường (không may mắn), vừa sinh ra sẽ bị vứt bỏ. Nếu may mắn sống sót, cũng sẽ bị người Sở phỉ nhổ chán ghét, thậm chí còn..... Sát hại.

Hứa Vị đời trước từng hành nghề y khắp nơi, gặp rất nhiều trường hợp như thế.

Đối Hứa Vị mà nói Đó đều là mê tín! Khụ khụ, thứ mê tín này hẳn chưa dám nói với cha, cha nương hẳn ghét nhất những thứ như vậy.

Chỉ bởi vì một dấu hiệu mà bỏ rơi hài tử, đây là chuyện cực ngu xuẩn!

Vì thế, Hứa Vị nhìn chăm chăm Sở Mặc, trừng mắt nhìn, trên mặt cười, tươi cười thực sáng lạn ấm áp. Tay cầm chặt lấy đôi tay bằng lãnh đang nắm chặt thành quyền của Sở Mặc, rất thần nhiên nói “Ta không sợ!”

Sở Mặc sững sốt, lập tức theo bản năng phản cảm tay Hứa Vị.

Hứa Vị không biết rằng chỉ bởi vì ba chữ “Ta không sợ” này, cổ sự về hai trúc mã bắt đầu.

[Trúc mã – lấy từ câu Thanh mai trúc mã]

“Tốt lắm, người về sau không thể tự làm mình bị thương như vậy nữa, biết không?” Hứa Vị nghĩ muốn rút tay về, nhưng Sở Mặc lại nắm gắt gao.

Hứa Vị sững sốt, khó hiểu ngẩng đầu hỏi “Làm sao vậy?”

Sở Mặc vẫn như cũ thờ ơ, nhưng không trả lời, chỉ chậm rãi buông tay Hứa Vị ra.

Thấp giọng nói “Không có việc gì.”

Hứa Vị chớp mắt, tiểu hài tử này thật đúng là thú vị.

Đang muốn đứng dậy, Sở Mặc lại thoáng nhìn thấy bóng trắng chợt lóe mà qua, nhú mào, đột ngột nói ra “Ta có thể ăn nó không?”

Hứa Vị ngạc nhiên, xoay người, thấy Tiểu Bạch đột nhiên nhảy ra, đối với Sở Mặc nhe răng nhếch miệng rú lên.

“Có thể ăn không?” Sở Mặc quay đầu, thực nghiêm túc hỏi.

Hứa Vị lẳng lẳng nói ra hỏi “Người sao lại muốn ăn Tiểu Bạch?”

“Nó nom rất ngon miệng.” Sở Mặc ra vẻ suy tư “Giống một khối đậu hũ trắng.”

Khóe miệng Hứa Vị co rút, vỗ vỗ cái trán, có chút vô lực “Mặc Tam, người đói bụng sao?”

Tiểu Bạch lúc này rú lên càng to hơn, lại không biết là cố kỵ Hứa Vị hay là sợ hãi Sở Mặc, không dám đến gần.

Sở Mặc suy nghĩ một hồi, mới ngẩng đầu đối Hứa Vị nói “Ăn, đói bụng.”

Hứa Vị không nói gì, dắt tay Sở Mặc, nói “Đi thôi, ta mang người đi ăn đậu hũ trắng.”

“Đậu hũ trắng ở nơi này mà.....” Sở Mặc chĩa chĩa Tiểu Bạch còn đang gào thét.

[Nguyệt : Bệnh ngu ngơ cũng bị lây hở =w=]

Khóe miệng Hứa Vị co rút , quay đầu trừng mắt “Đó là Tiểu Bạch! Tiểu Bạch! Tiểu Bạch là không thể ăn ! Người nếu dám ăn nó, ta sẽ không để yên đâu nha !” Dứt lời Hứa Vị hung hăng hướng Tiểu Bạch còn đang gào thét , nói ra “Còn không đi!?”

Tiểu Bạch ủy khuất ô ô hai tiếng, nhưng vẫn bật người chạy đi .

Sở Mặc có chút tiếc nuối nhìn phương hướng Tiểu Bạch biến mất, thấp giọng nói “Đậu hũ trắng đi rồi.....”

Hứa Vị lại co rút khóe miệng, đành nện bước nhanh hơn , vọt tới trù phòng .

Lúc này, tại trù phòng không có ai.

Hứa Vị cuộn ống tay áo lên , đứng lên ghế , vừa đứng đứng đến gần cái bàn , tìm cơm thừa , lật lên xuống hai lần , may mắn chính là lúc này ở trù phòng còn có một khối đậu hũ trắng, vì thế làm một chén canh đậu hũ .

Sở Mặc im lặng nhìn Hứa Vị ở trên bàn bận việc, yên lặng ở trong lòng vẽ ra thân ảnh lúc này của Hứa Vị lúc , tay trái phiên phiên , tay phải sát mồ hôi , còn có , một bên bận việc, một bên đối hẩn lẩm bà lẩm bẩm “Cơm là phải ăn no nga, nếu muốn thì ăn bánh nướng hay gì đó, không được ăn lung tung , đặc biệt là thứ nào tên Tiểu Bạch”.....

Đợi Hứa Vị đem đồ vật bày ở trước mắt hẩn , Sở Mặc cầm lấy chiếc đũa , ăn rất nhanh, nhưng cũng không thô lỗ.

Ăn xong, Sở Mặc nhìn Hứa Vị ngồi ở đối diện hẩn đang lộ ra tươi cười, rất nghiêm túc nói “Về sau người nấu cơm cho ta ăn nha .”

Hứa Vị sửng sốt “A?”

“Cho tới bây giờ đều không có ai nấu cơm cho ta ăn.”

“..... Vậy người ăn cái gì lớn lên .”

“Mặc quỷ chỉ có thể ăn cơm thừa.”

“Hảo! Về sau ta nấu cơm cho người ăn.”

“Ân..... Thêm một chén nữa đi .”

6. Chương 6: Trúc Mã [2]

Mỗi ngày, trời chưa sáng hẩn , Hứa Vị đã lên núi , ở chân núi, có một tiểu hài tử đang chờ hẩn.

Bình thường đều là Hứa Vị vừa đến , tiểu hài tử kia liền sư một tiếng xuất hiện.

Tỷ như nói hiện tại:

“Tiểu Mặc, người đừng mỗi lần đều xuất quỷ nhập thần như vậy được không? Hoàn hảo lúc này người lên núi là ta , nếu là người khác, người sẽ dọa đến bọn họ , thật là ! Đã nói với người thiệt nhiều lần rồi” Hứa Vị lải nhải lẩm bẩm , nhưng Mặc Tam chỉ im lặng nghe, cũng không chen vào.

Mặc Tam đi ở bên người Hứa Vị, nhìn Hứa Vị rốt cục lải nhải xong rồi, mới chậm rãi nói ra “Trời chưa sáng hẩn , sẽ rất nguy hiểm.”

Hứa Vị ngẩn ra, chớp mắt , lập tức cười, tươi cười ảm áp “Không có việc gì đâu , lúc 5 tuổi ta đã một mình lên núi được rồi nha .”

Mặc Tam nhú mày, nhìn chằm chằm Hứa Vị, sau một lúc lâu, mới nói “Không được.”

Hứa Vị sửng sốt, không được cái gì?

“Nguy hiểm.....” Mặc Tam bình đạm nói, dừng một chút, bổ sung nói “Có đậu hũ trắng cũng không được.”
Hứa Vị vò đầu, Tiểu Mặc này hảo cổ chấp.

Thôi, dù sao thêm một người nữa cũng không sao cả .

Hứa Vị nhìn sắc trời, sắp sáng rồi . Bỗng nhiên nhớ tới lúc này ở ngọn núi có một nơi

Nhân tình sáng lên, kéo Mặc Tam đi , kích động nói ra nói “Đi! Ta dẫn ngươi đi xem cảnh đẹp !”

Mặc Tam ngăn ra, nhìn Hứa Vị lôi kéo tay hắn, đôi mắt âm lãnh bỗng ảm áp.

Hứa Vị lôi kéo Mặc Tam lên tới lưng chừng núi , rẽ trái rẽ phải sau , Mặc Tam nhìn cảnh sắc trước mắt không khỏi ngẩn ngơ.

Trước mắt là một mảng lớn cụm hoa nhỏ màu tím , mọc dài trên sườn núi .

Tiểu Bạch lúc này cũng sưu một cái lập tức xuất hiện, ở trên sườn núi lăn lộn vui đùa.

Hứa Vị đối Mặc Tam thần bí hề hề nói “ Đừng nhắm mắt lại, đợi chút nha , ngươi sẽ nhìn thấy cảnh đẹp nhất thiên hạ đó .”

Mặc Tam sững sốt, nhìn theo, thấy Hứa Vị hết sức chăm chú nhìn chằm chằm triền núi. Liền cũng quay đầu nhìn về phía triền núi.

Khi thái dương chậm rãi đi lên , sắc trời dần dần trong sáng.

Sau đó, ánh mặt trời chiếu lên những cụm hoa nhỏ màu tím trên sườn núi

Trong không trung chậm rãi xuất hiện một cầu vòng rực rỡ bảy màu , ngay sau đó, trên cầu vòng bảy màu có một con vật gì đó tựa như phượng hoàng hay rồng bay lên

Mặc Tam không khỏi mở to hai mắt, ngón tay theo bản năng xiết chặt, là rồng ?!

“Thế nào ? Đẹp chứ ?” Hứa Vị cười tủm tỉm quay đầu nói với Mặc Tam, lại kinh ngạc phát hiện Mặc Tam không chút thay đổi , ánh mắt bỗng nhiên trở nên u ám, không khỏi lo lắng hỏi “Tiểu Mặc, ngươi làm sao vậy?”

Mặc Tam lấy lại tinh thần, nhìn về phía ánh mắt lo lắng của Hứa Vị, khẽ lắc đầu “Không có việc gì.”

Hứa Vị hoang mang, không có việc gì? Không có việc gì sao sắc mặt lại khó coi như vậy ?

Hứa Vị theo bản năng dùng cái trán của mình chạm vào cái trán của Mặc Tam, ân, hoàn hảo nha.

Mặc Tam cũng bối vì lần đụng chạm này của Hứa Vị mà hơi hơi chấn động, không khỏi ngơ ngác nhìn về phía Hứa Vị.

Cho tới bây giờ đều không có người dám chạm vào mình.....

Ngay cả thân sinh mẫu phi cũng không muốn chạm vào mình.....

Hắn sao lại Một chút cũng không sợ hãi chứ ?!

Mặc Tam nắm tay thành quyền, có chút khó hiểu nghi hoặc nhìn về phía Hứa Vị, nhìn không được thấp giọng hỏi “Ngươi không sợ?”

Hứa Vị sững sốt, nghi hoặc hỏi “Ta vì sao phải sợ? Tiểu Mặc, ngươi lại đối bụng sao ? Nói chuyện thế nào khiến ta đây chẳng hiểu gì cả ?”

Mặc Tam trầm mặc một hồi, chậm rãi gật đầu, rất nghiêm túc nói “Ta đối bụng.”

Hứa Vị thoải mái cười, thở phào nhẹ nhõm “Ta còn nghĩ rằng do ngươi làm sao nên không thoải mái chứ.” Vừa nói vừa từ trên lưng cưỡi xuống một cái bọc nhỏ , lôi kéo Mặc Tam ngồi xuống, cười tủm tỉm , từ trong bọc lấy ra một cái bao giấy lớn .

Tiểu Bạch lúc này sờ một cái đã vọt lại đây, vừa định hướng bọc giấy kia mà vọt qua , ánh mắt Mặc Tam chợt lóe, nhanh nhẹn nhảy lên, một cước đạp qua , Tiểu Bạch chạy trốn , hướng Mặc Tam kêu lên mãnh liệt.

Hứa Vị vội vàng kéo lại Mặc Tam, hướng Tiểu Bạch trừng mắt “Tiểu Bạch, không được kêu!” Xuất ra một bọc giấy nhỏ hơn , ném qua “Tiểu Bạch, đây là của người.”

Tiểu Bạch lúc này mới không kêu nữa , cái đuôi ngắn lúc lắc , rất vui vẻ chạy đi .

Mặc Tam nhú mày nhìn Tiểu Bạch đi xa, mới nhìn Hứa Vị nói “Thật sự không thể ăn nó sao?”

Hứa Vị cứng đờ, trừng mắt “Không thể!”

Mặc Tam sờ sờ cái mũi, cúi đầu nhìn về phía bọc giấy lớn đã được Hứa Vị cởi bỏ hết , có đại bánh bao nóng hầm hập , còn có mấy cánh gà thơm thơm , còn có một mâm điểm tâm nhỏ .

“Ăn đi! Đại bánh bao này là nướng ta làm đó nha . Ăn ngon lắm . Mấy cánh gà này là do ngũ tẩu nhà ta làm , cũng ăn rất ngon. Còn mâm điểm tâm này là điểm tâm cha ta thích ăn nhất , người ném thử chút .” Hứa Vị vừa nói, vừa cầm lấy một cái đại bánh bao đưa cho Mặc Tam.

Mặc Tam tiếp nhận, trong lòng mềm mại , nhìn về phía Hứa Vị cười tủm tỉm “Người không ăn sao ?”

Hứa Vị cười tủm tỉm lắc đầu “Ta đã ném qua . Đây là mang cho người.”

Mặc Tam lúc này mới cúi đầu cầm lấy đại bánh bao , cắn một miếng , trong lòng yên lặng nhớ kỹ , người trước mắt này mang cho mình những thứ nào , đại bánh bao, cánh gà, điểm tâm..... Còn có..... ngẩng đầu nhìn Hứa Vị cười tủm tỉm nhìn mình, còn có , tươi cười ấm áp của người này nữa

Nhìn Mặc Tam đem tất cả đồ ăn ăn bằng hết , lúc này Hứa Vị mới đứng dậy, cùng Mặc Tam chậm rãi lên núi .

Hứa Vị vừa đi vừa giới thiệu cho Mặc Tam một ít được thảo trên đường.

Mặc Tam nhìn Hứa Vị đang lẩm bẩm niệm , nghe thực chăm chú , mà ánh sáng mặt trời sớm mai chậm rãi chiếu vào phía sau bọn họ .

Tới Ngọc Hoa tự trên núi rồi. Hứa Vị phải đi được điền. Mặc Tam đi theo nhị sư huynh luyện võ .

Tuệ Viễn từ trong thiền phòng đi ra, nhìn hai người đang đứng ở cửa , một người hướng được điền đi tới , tươi cười thực sáng lạn cùng phát tay cáo biệt, một người đi sang trái chỗ luyện võ , tuy rằng không cười, cũng không phát tay, biểu tình băng lãnh đã có chút buông lỏng, trong đôi mắt còn có chút quang mang ấm áp.

Tuệ Viễn mỉm cười.

Mặc Tam luyện võ xong, đi vào thiền phòng, tiếp tục công việc mỗi ngày một lần – sao chép kinh thư.

Tuy rằng không biết vì sao Tuệ Viễn muốn để mình sao chép kinh thư, nhưng Mặc Tam vẫn im lặng làm theo.

Mặc Tam biết, Tuệ Viễn này là người rất có bản lĩnh.

Hắn làm như vậy nhất định có lý do đặc biệt.

“Nhìn thấy rồi ?” Tuệ Viễn vừa niệm một lần kinh phạt sau , hơi hơi mở mắt, thần nhiên hỏi.

Tay của Mặc Tam dừng lại , tiếp theo liền buông bút lông, đứng dậy đi hướng Tuệ Viễn, đứng ở trước mặt Tuệ Viễn, hai tay tạo thành hình chữ thập hành lễ, sau mới ngẩng đầu , diện vô biểu tình hỏi “Thỉnh sư phụ nói cho đệ tử, rằng kia có phải là thứ đệ tử muốn tìm ?”

Tuệ Viễn nhìn chằm chằm Mặc Tam, chậm rãi nói ra nói “Ta biết mỗi vị hoàng tử khi du lịch thiên hạ thì phải được kiếm hoặc là ngọc thạch có dấu hiệu long văn, có được dấu hiệu long văn chân chính mới có thể

hoàn thành đại lễ sắc phong hoàng tử. Nhưng, theo ta được biết, khi tam hoàng tử vừa sinh ra đã có được dấu hiệu long văn phi thường trên quý , vì sao còn chấp nhất muốn tìm kiếm một long văn khác nữa ?”

Đôi mắt Mặc Tam lạnh lùng “Nếu không có dấu hiệu long văn trên người này, có lẽ lúc này ta sớm là tiểu quỷ âm phủ..... Sư phụ , nếu biết trên người ta có long văn, cũng sẽ biết long văn trên người ta là màu đen đi .”

Tuệ Viễn trầm mặc, thở dài “Cho nên, tam hoàng tử nếu muốn hoàn thành sắc phong sẽ phải có được thêm một loại dấu hiệu long văn nữa ?”

Mặc Tam thần nhiên nói “Đây là quốc sư cùng phụ hoàng yêu cầu. Nếu ta muốn thành hoàng tử.....”

Tuệ Viễn trầm mặc một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói “Tam hoàng tử hẳn là biết, Đại Sở chưa bao giờ có hoàng tử nào có thể được hai loại long văn.”

Mặc Tam lạnh lùng nói ra “Ta đây sẽ làm người đầu tiên!”

Tuệ Viễn nhìn chằm chằm Mặc Tam, sau một lúc lâu, mới thở dài nói ra “Vậy tam hoàng tử liền kiên nhẫn chờ đợi hai năm đi.”

Mặc Tam trầm mặc một hồi, yên lặng gặt đầu, hai tay tạo thành hình chữ thập hành lễ , lại xoay người , diện vô biểu tình hướng phía bàn đi đến , chăm chú sao chép kinh thư.

Tuệ Viễn nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của Mặc Tam , trong lòng thở dài.

Sao chép kinh thư xong , Mặc Tam liền rời đi thiện phòng, đi hướng được điện, rất xa, liền thấy Hứa Vị ngồi xổm ở được điện , đang nhổ được thảo, thường thường xuất ra bút lông viết viết gì đó.

Sắc mặt Mặc Tam hòa hoãn hơn nhiều.

Nhìn Hứa Vị, trong mắt Mặc Tam có chút hoang mang.

Người này cho hắn một loại cảm giác đặc biệt, hắn nói không nên lời loại cảm giác này là cái gì, chỉ cảm thấy rất muốn tiếp cận .

Trong lòng có một thanh âm đang nói, tiếp cận hắn, nếu tiếp cận hắn, nhất định sẽ có được thứ gì đó

Hứa Vị vừa mới nhổ xong một gốc cây được thảo, cảm thấy có chút mệt, khi ngẩng đầu, chỉ thấy Mặc Tam đứng ở cách đó không xa đang dõi theo hắn, mỉm cười, đứng dậy hướng Mặc Tam phất tay, lớn tiếng hô “Tiểu Mặc, lại đây nha!”

Mặc Tam dừng chút rồi chạy qua ngay .

Hứa Vị cười đưa cho Mặc Tam một trứng gà nóng hầm hập “Cho ngươi !”

Mặc Tam tiếp nhận, lại nhìn Hứa Vị “Ngươi thì sao ?”

Hứa Vị hì hì cười “Ta không đói bụng. Ngươi ăn đi.”

Mặc Tam cúi đầu, bóc trứng gà rồi bẻ thành hai nửa, đem nửa lớn hơn đưa cho Hứa Vị, vẻ mặt rất kiên quyết “Ngươi ăn.”

Hứa Vị sững sốt, nhìn vẻ mặt Mặc Tam kiên quyết, liền cười khẽ một chút, tiếp nhận, chậm rãi nuốt , trong lòng vui tươi hơn hử nghĩ, tiểu hài tử này cũng không tệ lắm nha !

Mặc Tam nhìn Hứa Vị ăn rồi , mới tự mình cắn một miếng .

Hứa Vị lôi kéo Mặc Tam đi đến dưới cây đại thụ , xuất ra một quyển được thảo thư, đưa cho Mặc Tam, nói “Cái nè , sư phó nói muốn ta dạy ngươi kiến thức được thảo cơ bản, hiện tại, ngươi đem quyển sách này cầm trước đi , cho ngươi ba ngày nga. Nhất định phải đọc hết quyển này cho ta đó nga !” Hứa Vị nghiêm túc dặn .

Mặc Tam nhìn vẻ mặt Hứa Vị nghiêm túc, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy thú vị, khuôn mặt luôn cười ha hả lại đột nhiên nghiêm túc như vậy, thật đúng là..... Thú vị.

Mặc Tam nâng tay niết niết mặt Hứa Vị.

Hứa Vị sững sốt, lập tức trừng mắt, chụp được tay Mặc Tam, có chút tức giận nói “Người có nghe ta nói hay không nha ?!”

Mặc Tam thu hồi đôi tay đang bị chụp lấy , trong lòng yên lặng quyết định, về sau nên xoa bóp nhiều hơn , xúc cảm..... Tốt lắm.

7. Chương 7: Trúc Mã [Tam]

Đêm thất tịch .

Thanh Dương Huyền năm rồi cũng mở hội hoa đăng , mở các loại chợ chùa . Nhưng năm nay , một tiên sinh nào đó ở Thanh Dương thư viện mạnh mẽ đề nghị, đêm thất tịch năm nay của Thanh Dương Huyền sẽ thêm một vài điều thú vị:

Tỷ như nói: Đoán câu đố có phần thưởng

Vài đại tài chủ ở Thanh Dương Huyền xuất tiền , ai có thể vượt mọi đối thủ đoán đến câu đố cuối cùng sẽ được thưởng một phần thưởng phi thường phong phú .

Tỷ như nói: Đối đáp đêm thất tịch .

Nữ hài tử chưa lấy chồng ở trong thuyền hoa truyền ném câu đố ra ngoài , ai có thể nhặt được và thành công giải đề là có thể được các thiếu nữ tự tay thêu một hương túi cho đêm thất tịch. Đương nhiên, người cũng có thể lấy tiền đi mua , mà toàn bộ tiền do bán túi hương sẽ được dùng để cứu tế nạn dân mới chạy đến Thanh Dương Huyền.

Tái tỷ như nói: Đêm thất tịch xem pháo hoa .

Như đề, chính là xem pháo hoa, không có gì khác cả .

Hứa Vị thấy lão cha nhà mình vắng nước miếng thổi phồng rằng cha hắn lợi hại cỡ nào trước mắt lão nương đang tao nhã phẩm trà , có chút vô lực quay đầu nhìn về phía đại ca đang mang về mặt thần nhiên “Ca, người nói cha thực đã chạy tới nói cùng huyện lão gia? Năm rồi không phải đều đem cha ném ra ngoài sao ?”

Đại ca Hứa Vị, Hứa Hạo Nhiên liếc mắt nhìn hắn, đứng dậy, thở dài vỗ vỗ đầu của hắn “Vị Vị, người còn không biết đi? Năm nay Thanh Dương Huyền chúng ta mới có một vị huyện lệnh mới , là bạn cũ của cha a!”

Hứa Vị thở dài , xong rồi, về sau cha hắn khẳng định sẽ có rất nhiều trò mới .

Sau đó, Hứa Vị cũng thực hoang mang, hắn nhớ rõ đời trước, cha hắn cũng không có bạn cũ nào cả .

“Vị Vị!”

Hứa Vị xuất thần hết sức, lại bị một tiếng bạo rống của cha hắn gọi cho hoàn hồn, không khỏi vỗ vỗ ngực, nhìn về phía cha hắn, nén giận nói “Cha, ngài đừng dọa người a !”

Hứa Chính Nhất phi thường nghiêm túc nhìn chằm chằm Hứa Vị, nói ra nói “Vị Vị, đêm thất tịch năm nay, người nhất định phải tham gia giải đố có thưởng, biết không?”

Hứa Vị khó hiểu “Vì cái gì?”

Hứa Chính Nhất một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép , đau lòng nói “Còn có thể vì cái gì?! Bạc a! Vị Vị! Vì hạnh phúc tương lai của Hứa gia chúng ta! Người! Còn có người! Hạo Tử! Đều phải tham gia cho ta! Biết không?”

Hứa Hạo Nhiên đang chuẩn bị giơ chân chạy đi , quay đầu nhìn về phía Hứa Chính Nhất, vẻ mặt nghiêm túc “Cha, ta muốn luyện võ!”

“Đêm thất tịch sẽ không cho người luyện!”

“Cho nên..... Người phải tham gia?” Mặc Tam vừa nhở được thảo, , quay đầu, diện vô biểu tình nói ra “Nhà các người thực thiếu bạc sao?”

Thiếu bạc? Tuy rằng bổng lộc một tháng của cha hấn không nhiều lắm , nhưng nương hấn làm một ít khăn thuê nữa là cũng vừa đủ, hơn nữa hiện tại hấn ăn uống ở trên núi là chính , tối trọng yếu là sự phó hấn cho tới bây giờ cũng không thu tiền công của nhà bọn họ , cho nên..... Hứa Vị gãi gãi đầu, ngây ngô cười nói “Hoàn hảo.” Nhịn không được thở dài “Chính là cha ta muốn cho mọi người hảo hảo thêm một chút.”

Mặc Tam nhìn về phía Hứa Vị đang rầu rĩ kiểm tra được thảo “Người thực chán ghét?”

“Cũng không phải chán ghét.” Hứa Vị lắc đầu thở dài “Chính là đêm thất tịch thực nhàm chán , không ai đi theo ta, ta đi một người.....” Trọng yếu nhất chính là hấn không thích giải đồ nha!

“Cha người đâu?”

“Cha ta phải theo giúp nương ta.”

“Ca người đâu?”

“Ca ca của ta sáng sớm hôm nay đã bỏ chạy .” Hứa Vị rầu thanh nói, đại ca hấn , mặc kệ đời trước hay là đời này, luôn chạy nhanh như vậy!

“Ta cùng người.” Mặc Tam đem được thảo đã kiểm tra để sang một bên , xoay người thản nhiên nói.

Hứa Vị sững sốt, mặt mày hớn hở “Hảo!”

Mặc Tam nhìn Hứa Vị cười đến hết sức sáng lạn, trong lòng cũng mềm mại .

Đầu tháng bảy Đêm thất tịch rốt cục cũng đến .

Thanh Dương Huyền giăng đèn kết hoa, hết sức náo nhiệt.

Mọi người đều chạy đến đây , vui cười hớn hở, đầu tiên là vì ngày hội, thứ hai là vì đêm thất tịch năm nay ở Thanh Dương Huyền có nhiều trò chơi mới .

Khi sắc trời chưa ám , Hứa Vị đã đợi ở chân núi Đại Ngọc .

Mặc Tam vượt qua một cái, liền nhẹ dừng ở bên người Hứa Vị, Hứa Vị hoảng sợ “Tiểu Mặc, người đã đến rồi sao ?”

Mặc Tam gật đầu, vẻ mặt vẫn thản nhiên như cũ, nhưng ánh mắt đã có chút lo lắng “Để người chờ lâu rồi.”

Hứa Vị cười “Ta cũng đợi không bao lâu, Tiểu Mặc, chúng ta đi thôi.” Hứa Vị nói xong , liền kéo tay Mặc Tam, chạy hướng Thanh Dương Huyền cách đó không xa đã thấp đèn sáng trưng.

Mặc Tam nhìn cổ tay bị lôi kéo , khóe miệng hơi hơi thoáng hiện ra mỉm cười.

Hai người vừa đi vào ngã tư đường ở Thanh Dương Huyền thì giải đồ có thưởng đã bắt đầu rồi. Từ đại thúc bán đậu hũ bắt đầu, nhìn trước tiểu quán của đại thúc đã vây quanh không ít người . Hứa Vị lôi kéo Mặc Tam chạy đến một chỗ khác , trước mặt đại thẩm bán cháo hoa, nhìn giấy đỏ màu hồng dán trên đèn trước mặt đại thẩm , Hứa Vị vuốt cằm khổ tư: Nam bắc an toàn, tử hủ khuyh tà ? Có ý gì?

“Đông đảo tây oai .” Mặc Tam lãnh đạm nói ra.

Hứa Vị kinh ngạc, đại thẩm lại cười tủm tỉm đưa cho Mặc Tam một khối bài diện .

Hứa Vị nhìn về phía Mặc Tam diện vô biểu tình tiếp nhận bài diện , ánh mắt lượng lượng “Tiểu Mặc, người thật lợi hại!”

Mặc Tam nhìn ánh mắt Hứa Vị trong veo lại sáng rực , bên trong tràn đầy hi vọng, trầm mặc sau một lúc lâu, mới nói ra “Kể tiếp, để ta đoán đi.”

Hứa Vị cười đến càng thêm sáng lạn “Cám ơn người, Tiểu Mặc.”

Mặc Tam nhìn Hứa Vị, khuôn mặt thỏa mãn rồi cười đến sáng lạn như vậy của Hứa Vị, thật giống Con đậu hũ trắng kia nha, vì thế nhện không được nâng tay sờ đầu Hứa Vị, học bộ dáng mỗi lần Hứa Vị sờ Tiểu Bạch, thản nhiên nói “Ngoan.”

Hứa Vị cứng đờ. Hắn thế nhưng lại bị một tiểu hài tử nói ngoan?!

Mặc Tam sờ xong, thu hồi tay, xoay người hướng chỗ người đổ đèn đi đến, thấy Hứa Vị ngơ ngác, liền vươn tay lôi kéo cổ tay Hứa Vị “Đi thôi.”

Hứa Vị lúc này mới lấy lại tinh thần, trong lòng có chút xấu hổ, hắn là kẻ đã làm người hai thế rồi a.

Nhưng nhìn Mặc Tam cơ hồ giải hết toàn bộ câu đố, xấu hổ trong lòng Hứa Vị chậm rãi được lắng đi nhưng thay vào đó lại là khiếp sợ, Tiểu Mặc sao lợi hại như vậy? Những câu đố mà Tiểu Mặc giải đều là những câu khiến mọi người suy nghĩ rất lâu, còn Tiểu Mặc lại nghe cái liền giải được.

“Tiểu Mặc.....” Hứa Vị nhện không được giật nhẹ tay Mặc Tam.

Mặc Tam quay đầu lại “Àn?”

“Người quá lợi hại.....” mắt Hứa Vị lóe lóe nhìn Mặc Tam.

Mặc Tam nâng tay sờ đầu Hứa Vị, khoe miệng hơi hơi lộ ra ý cười, đáng tiếc chỉ lướt qua giây lát.

“Tiểu Mặc, chúng ta đi ăn hoành thánh đi. Ta mời người ăn.” Hứa Vị nhìn về phía một sạp hoành thánh đang mở, trong lòng có chút hưng phấn, cứ như vậy tiếp tục, Tiểu Mặc Nhất định có thể đoán được đến cuối cùng! Àn, vì lần cuối cùng này, phải hảo hảo khoe Tiểu Mặc mới được.

Mặc Tam bị Hứa Vị kéo đến trước quán hoành thánh, nhìn Hứa Vị bưng hoành thánh đến bậc thang ven quán, khuôn mặt cười tủm tỉm, Mặc Tam cũng liền nhận bưng hoành thánh, học Hứa Vị ngồi vào bên người hắn.

Hứa Vị hấy hấy sợi hoành thánh, nhìn về phía Mặc Tam, tươi cười sáng lạn “Ăn ngon không?”

Mặc Tam trầm mặc không nói, đợi ăn xong rồi mới nhìn hướng Hứa Vị, thản nhiên nói ra “Khi ăn cơm thì đừng nói nha.”

Hứa Vị bị nghẹn, lập tức có chút vô lực nói “Ăn ở quán ven đường đừng chỉnh nhiều quy củ như vậy!”

Mặc Tam dừng chút, nhìn chằm chằm Hứa Vị “Quy củ không phải đến chỗ nào cũng đều phải tuân thủ sao?”

Hứa Vị lắc đầu, rất nghiêm túc nói “Tiểu Mặc, ngươi nhớ kỹ, quy củ là người định ra, phải học nhưng phải biết biến đổi.”

Mặc Tam không khỏi sửng sốt, lập tức có chút dăm chiêu.

Hứa Vị vẫn như cũ thao thao bất tuyệt “Tựa như hoành thánh này nè, trừ bỏ đun sôi nó lên, không phải còn có thể ăn cùng dưa muối sao? Ta nghe cha ta nói, trước kia đêm thất tịch được nghỉ ba ngày, hiện tại đều chỉ còn lại có một ngày, còn không phải do người quy định?.....”

Mặc Tam nghe Hứa Vị thao thao bất tuyệt, chỉ trầm mặc. Trong lòng có cảm giác được thông suốt.

Ăn xong hoành thánh, Hứa Vị chà xát miệng, liền lôi kéo Mặc Tam nhằm hướng chỗ đèn cuối đi đến

Đợi khi đi vào chỗ đổ đèn, phát hiện chỉ có hắn cùng Mặc Tam. Nhìn người tên là Phương Tung huyện lệnh đại nhân mang vẻ mặt tươi cười đang phe phẩy cây quạt, ngồi ở phía sau cái bàn, Hứa Vị không khỏi giật mình.

Mặc Tam cũng lôi kéo Hứa Vị đi hướng cái bàn. Đem bài diện phóng tới trên bàn, lạnh lùng nói ra “Câu đố đèn cuối cùng.”

Phương Tung quét mắt nhìn bài diện, có chút ngạc nhiên nhìn về phía Mặc Tam “Đều là người giải hết sao?”

Mặc Tam hồ hững đáp lại “Đều giống nhau.”

Phương Tung ngẩn ra, lập tức có chút nghi hoặc “Đều giống nhau?”

Hứa Vị bước lên phía trước giải thích “Tiểu Mặc ý nói là , ta giải hay hần giải đều giống nhau , không có gì khác nhau. Ha hã.....” Hứa Vị ngây ngô cười , ngược ngùng bổ sung nói “Bất quá, đều là Tiểu Mặc giải.....”

Phương Tung minh bạch, nhìn về phía Mặc Tam, tán thưởng nói “Không tồi, tiểu hài tử, người rất lợi hại.” Dứt lời, liền xuất ra một mảnh giấy hồng , phóng lên trên bàn , lấy cây quạt điểm điểm mảnh giấy , cười nói “Đây là câu đố đèn cuối cùng , người nếu đoán được liền sẽ có năm mươi lượng bạc.”

Mặc Tam diện vô biểu tình nhìn giấy hồng trên bàn , trên giấy chỉ viết : Tương tụ tây hồ biên, lệ biệt đoạn kiều tiền (Gặp nhau ở bên hồ , biệt li ở trên cầu)

Mặc Tam hơi hơi trầm ngâm một hồi, mới cầm lấy bút lông, ở trên giấy tuyên thành viết xuống một chữ.

Hứa Vị tò mò nhìn qua thì thấy , là chữ “Tương”?

Phương Tung ngạc nhiên nhìn về phía Mặc Tam, rất tán thưởng nói “Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên a.”

Về mặt Mặc Tam vẫn đậm mạc như cũ, hướng Phương Tung vươn hai tay “Năm mươi lượng bạc.”

Phương Tung có chút quẫn, tiểu hài tử này sao chỉ nhớ rõ năm mươi lượng bạc a?

Hứa Vị san nhiên cười, bước lên phía trước Mặc Tam , giải thích “Phương đại nhân, Tiểu Mặc hần không thích nói nhiều lắm ngài đừng để ý.”

Phương Tung nhìn Hứa Vị, cao thấp đánh giá một phen, mới vung cây quạt, mỉm cười nói “Cha người chính là Hứa Chính Nhất?”

Hứa Vị sững sốt, nhớ tới đại ca từng nói , huyện lệnh mới tới chính là bạn cũ của cha, liền ngại ngùng cười nói “Dạ , cha ta đúng là Hứa Chính Nhất.”

Phương Tung khẽ cười một tiếng, ngoắc ngoắc ý bảo tùy tùng phía sau đưa lên năm mươi lượng bạc, đối Hứa Vị cùng Mặc Tam nói “Cầm đi, nhanh chạy về nhà, đừng lưu lại bên ngoài lâu quá . Biết không?”

Hứa Vị vội tiếp nhận, khi đang muốn đối Phương Tung mỉm cười chỉ lễ, Mặc Tam lại bỗng nhiên lôi kéo cổ tay hần, xoay người bước đi.

Cước bộ Hứa Vị có chút lảo đảo, khó hiểu nhìn về phía Mặc Tam đột nhiên âm trầm “Tiểu Mặc, làm sao vậy?”

Mặc Tam dừng lại cước bộ, nhìn Hứa Vị, yên lặng lắc đầu “Không có việc gì.”

Không có việc gì? Không có việc gì thì sao người lại biến sắc mặt ?

Mặc Tam kỳ thật cũng không biết bản thân làm sao vậy, hần chỉ không muốn thấy Hứa Vị tái cùng huyện lệnh kia nói chuyện gì nữa .

Hứa Vị nhìn Mặc Tam trầm mặc không nói lời nào, cũng không tái truy vấn, liền kéo lấy tay Mặc Tam , chạy hướng bờ sông, vừa chạy vừa đối Mặc Tam cười tủm tỉm nói “Đi! Ta mang người xem pháo hoa! Cha ta nói, pháo hoa năm nay rất đặc biệt nga .”

Mặc Tam nhìn Hứa Vị lôi kéo tay hần, bực bội khó hiểu vừa nãy liền bình ổn .

Mặc Tam ngẩng đầu nhìn hướng Hứa Vị đang lôi kéo mình chạy tới , trong lòng nghĩ, quả nhiên là người thực đặc biệt.....

Bờ sông, có rất nhiều người đang đứng .

Hứa Vị phát sầu nhìn một loại đại nhân đứng đằng trước . Trong lòng ai thán, ai, chiếm không được vị trí tốt rồi .

Mặc Tam lại lôi kéo Hứa Vị hướng cây đại thụ bên bờ sông đi đến, khi tới dưới đại thụ , Mặc Tam lôi kéo Hứa Vị, một cái xảo diệu, Hứa Vị kinh hô một tiếng, trước mắt nhoáng lên một cái, liền vững vàng đứng ở trên đại thụ .

Hứa Vị tò mò nhìn về phía Mặc Tam, hỏi “Tiểu Mặc, người biết khinh công sao?”

Mặc Tam nghĩ nghĩ, gật đầu hồi đáp “Xem như biết đi .”

Hứa Vị cười tủm tỉm khen ngợi “Thực không tồi, về sau Tiểu Mặc liền giúp ta hái được thảo trên huyền nhai đi.”

Mặc Tam bị kiềm hãm, nhưng nhìn Hứa Vị tươi cười sáng lạn, vẫn yên lặng gật đầu.

Khi nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy người trên bờ sông kinh hô một tiếng .

Hứa Vị cùng Mặc Tam ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bầu trời đêm đầy sao đang nổ rộ từng đợt pháo hoa .

Sau đó, đó là vài cái đồ án thực đặc biệt: i love you

Hứa Vị vừa thấy, nhất thời hắc tuyến.

Đó không phải là lời mật ngọt mà cha hắn thường xuyên cùng nương hắn nói sao ?!

Hứa Vị bỗng nhiên nhớ tới, hôm nay là đêm thất tịch, sau đó, mấy ngày hôm trước, cha hắn thực buồn rầu không biết đêm thất tịch nên đưa cái gì cho nương hắn mới hảo?

Hứa Vị vô ngữ , cho nên cha hắn mới chạy ngược chạy xuôi đi đến huyện nha xin xỏ bắn pháo hoa , là vì cái này sao ?!

8. Chương 8: Trúc Mã [Tứ]

Nhìn pháo hoa chậm rãi nổ rộ từng đóa , Hứa Vị mỉm cười.

Quay đầu nhìn về phía Mặc Tam diện vô biểu tình nhìn pháo hoa, Hứa Vị cười hỏi “Đẹp không ?”

Mặc Tam cúi đầu, nghĩ nghĩ, nói ra nói “Cũng được.”

Kỳ thật trong lòng hắn cũng không cảm thấy pháo hoa này có cái gì đẹp , nhưng nhìn Hứa Vị tươi cười sáng lạn như thế , Mặc Tam bất giác đem hai chữ “Không đẹp” đã đến miệng nuốt trở về.

Hứa Vị mặt mày loan loan, rất là vui vẻ, lôi kéo tay Mặc Tam , bắt đầu chỉ vào ba chữ đang nổ rộ trên trời , còn cảm giận nói rằng cha hắn có bao nhiêu giáo hoạt, ở mặt ngoài thì chính nghĩa lắm nhien vì dân chúng Thanh Dương Huyền cống hiến, trên thực tế cũng vì cấp lễ vật đêm thất tịch cho nương

Mặc Tam nhìn Hứa Vị tươi cười ấm áp cùng mặt mày loan loan, đôi mắt không khỏi cũng ấm áp lên.

Còn nhanh lôi kéo đôi tay

Từ khi Mặc Tam hiểu chuyện đến giờ , vốn không có ai cùng hắn nói chuyện nhiều như thế , cũng không có ai cầm lấy tay mình như vậy

Loại cảm giác này..... Thật sự là không tồi.

Đêm dần dần thâm trầm .

Hứa Vị nghĩ tới ngày mai Mặc Tam còn phải sớm rời giường luyện công, liền lôi kéo tay Mặc Tam , nói “Chúng ta trở về đi.”

Mặc Tam gật đầu.

“Ta đưa người về nhà, ta tự mình trở về.” Mặc Tam nhìn Hứa Vị đi hướng Đại Ngọc sơn , liền nói ra nói.

Hứa Vị quay đầu lại, lắc đầu nói “Không tốt, ta cùng người quay về Đại Ngọc sơn mới được .”

Mặc Tam nhìn Hứa Vị, nói “Vậy người cùng ta quay về Đại Ngọc sơn , đừng về nhà .”

Hứa Vĩ nghĩ nghĩ, trong lòng cân nhắc , cũng tốt, dù sao hôm nay cha hấn ở khi hấn xuất môn đã trình trọng thông báo qua , tốt nhất đi Đại Ngọc sơn qua đêm, đừng về nhà quấy rầy thế giới hai người của vợ chồng bọn họ.

Bất quá, thế giới hai người và những thứ như thế , trong lòng Hứa Vĩ thập phần khó hiểu, cha hấn cùng nương hấn đóng cửa phòng lại không phải cũng chỉ có hai người sao ? Huống hồ hiện tại trong nhà hấn còn có cả nhà Trung bá, cũng không phải chỉ có hai người a. Sao hấn về nhà liền quấy rầy thế giới hai người của bọn họ.

Cha hấn nghĩ gì không phải thường nhân có thể lí giải a !

“Ân, chúng ta đây trở về đi. Đúng rồi, Tiểu Mặc, phòng trong tự cũng không nhiều lắm , đêm nay ta với người ngủ chung đi .” Hứa Vĩ cười tủm tỉm nói.

Mặc Tam nhìn Hứa Vĩ, do dự một lát, mới chậm rãi gật đầu.

Trở lại Ngọc Hoa tự, đơn giản sơ tẩy sau, Hứa Vĩ liền ngáp dài trèo lên giường, nhu mắt , hỏi Mặc Tam “Tiểu Mặc, người ngủ bên trong hay bên ngoài?”

“Bên ngoài.” Mặc Tam thản nhiên nói .

Hứa Vĩ ừ một tiếng, kéo chăn, chỉ chốc lát liền vù vù ngủ.

Mặc Tam lúc này mới chậm rãi đến gần giường, không có cởi quần áo, cùng y nằm xuống , đầu óc vẫn thực thanh tỉnh , là bởi vì hấn chưa bao giờ cùng ai ngủ chung nên không ngủ được sao ?

Mặc Tam quay đầu nhìn về phía Hứa Vĩ đã muốn xoay người tới gần chính mình, thân thể cảm thấy cứng đờ, không quen, rất không quen, thân thể Mặc Tam có chút căng thẳng, chưa từng có người nào tiếp cận hấn, hấn cũng không thích tiếp cận người khác, trên thực tế, hấn thực chán ghét cùng người khác có gì tiếp xúc. Nhưng..... Ngược nhìn khuôn mặt đã ngủ say , Mặc Tam nghĩ , người này là đặc biệt .

Không quen, nhưng không có chán ghét.

Chậm rãi nghiêng người, nhìn chằm chằm thùy nham trầm tĩnh của Hứa Vĩ, Mặc Tam hoang mang, người này thật sự là tuyệt không ghét bỏ Mặc quỷ sao? Ngay cả mẫu phi mình đều sợ hãi chán ghét mình như vậy, người này vì sao lại không ?

Mặc Tam chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào mặt Hứa Vĩ, vẻ mặt không khỏi nhu hòa, thật sự là người đặc biệt

Lúc này, Hứa Vĩ giật giật, Mặc Tam vội thu hồi tay , đang muốn nhắm mắt lại chợp mắt, Hứa Vĩ lại đột nhiên ôm lấy hấn, Mặc Tam lập tức cứng lại, sau một lúc lâu, Mặc Tam do dự , mới chậm rãi vươn tay ôm Hứa Vĩ, trong lòng có chút cảm giác kỳ diệu, thực ấm áp , thực an tâm.....

Mà ngay sau đó, Hứa Vĩ đột nhiên lộ ra tươi cười thật to, lắm bả nói “Tiểu Bạch, đừng sảo ta.....”

Mặc Tam trầm mặc .

Nhìn chằm chằm Hứa Vĩ tươi cười sau một lúc lâu, Mặc Tam trầm mặc nghĩ trong lòng, ngày mai phải đem đậu hũ trắng ăn sạch !

Trong lòng nghĩ một trăm loại phương pháp ăn đậu hũ trắng, Mặc Tam dần dần ngủ.

Hôm sau, Hứa Vĩ tỉnh dậy , chỉ thấy dương quang bên ngoài đã rất chói . Vội đứng dậy, mặc áo choàng vào.

Đi ra phòng Mặc Tam, chỉ thấy cách đó không xa, Mặc Tam đang theo nhị sư huynh luyện võ.

Hứa Vĩ không khỏi xấu hổ, hấn thế nhưng ngủ dậy muộn !!

Chỉ có thể nói , tối hôm qua ngủ thật ngon , hay là..... Do tối hôm qua ngoạn quá mệt mỏi ?

Nhìn Mặc Tam diện vô biểu tình huy kiếm, Hứa Vĩ sờ sờ cái mũi, nghĩ tới Mặc Tam khẳng định chưa ăn điểm tâm đã luyện công . Liền xoay người hướng trù phòng đi đến.

Mặc Tam tiểu tử này rất kỳ quái, trừ phi mình làm , người khác làm cũng không ăn, thà rằng ăn cơm thừa canh cặn , Mặc Tam hẳn phải biết, ở Ngọc Hoa tự sẽ không ai biết hẳn là Mặc quỷ đâu chứ ?

Chưa tới gần trù phòng, liền nghe thấy lời nói thì thầm , Hứa Vị dừng lại cước bộ, hẳn nghe được cái gì? Mặc quỷ?

“Ừ! Rõ ràng đâu có , hôm nay người nấu cơm cho Mặc quỷ ăn đi ! Sao lại là ta?!”

“Kính nhờ! Đó là Mặc quỷ a! Ai dám nấu cơm a?!”

“Người không dám? Ta liền dám sao?!”

“VẬY..... Nếu không ta cũng không làm! Dù sao chúng ta làm, Mặc quỷ kia cũng không ăn !”

“Sẽ bị sư phó mắng”

“Sư phó cũng thật là! Để làm chi phải thu nhận Mặc quỷ kia làm đồ đệ chứ !”

“Hừ..... Nhỏ giọng chút , nếu không phải mấy ngày trước ta đây đi ngang qua bên hồ thấy dấu hiệu trên lưng hẳn , ta cũng không biết hẳn là Mặc quỷ, người cũng đừng nói ra ngoài a.....”

“Người nói, sư phó có phải không biết hay không a? Nếu không, chúng ta nói cho sư phó đi!”

“Sư phó thần thông quảng đại, sao lại không biết !”

.....

Hứa Vị im lặng sau một lúc lâu, mới gờ lên khuôn mặt tươi cười đi vào trù phòng “Tam sư huynh, tứ sư huynh!”

“Vị Vị, Người giống hôm đã tới chậm.” Tam sư huynh cười cười nói.

“Hai vị sư huynh, vừa mới sư phó nói với ta , về sau , đồ ăn của thất sư huynh cứ để ta làm . Sư huynh các người chỉ cần làm đồ ăn cho những người khác là tốt rồi.” Hứa Vị tươi cười nói .

Hai vị sư huynh nhìn nhau, đều rất vui sướng xoa xoa tay nói “VẬY Vị Vị, về sau đồ ăn của thất sư huynh người liền giao cho người !”

Hứa Vị mỉm cười , gật đầu đáp lời.

Đợi thấy hai cái sư huynh làm xong đồ ăn rồi đi ra ngoài , Hứa Vị mới cuộn lên tay áo , yên lặng xuất ra một quả trứng gà cùng hành rồi bắt đầu làm cơm .

Hứa Vị vừa làm cơm, vừa nghĩ tới mấy ngày hôm trước khi mình nhìn thấy Mặc Tam ăn cơm thừa , liền tức giận hỏi hẳn vì sao không ăn thức ăn của các sư huynh khác làm , Mặc Tam chỉ trầm mặc không nói lời nào, cuối cùng hẳn nóng nảy, mới thản nhiên nói “Bởi vì ta là Mặc quỷ.”

Mặc quỷ..... Nếu ăn đồ ăn sẽ khiến người nấu bị tai nạn!

Nhưng cái này , đối Hứa Vị mà nói, chính là “Mê tín!”

Mặc Tam luyện xong kiếm , chỉ thấy Hứa Vị đang cắn bánh bao ngồi ở một bên , cười tủm tỉm nhìn hẳn.

Mặc Tam chạy qua , thấy bên chân Hứa Vị còn có một giỏ trúc , bên trong tản ra từng trận hương khí , Mặc Tam cảm giác trong bụng bắt đầu bồn chồn, vừa định đi lấy, Hứa Vị chụp tay hẳn ra , nhúu mày chìa hẳn “Tiểu Mặc, người toàn thân đều là mồ hôi , phải đi gột rửa!”

Mặc Tam do dự “Ta đói bụng.”

Hứa Vị trừng mắt, nhắc cái giỏ trúc, kéo Mặc Tam “Đi! Đi ra bờ hồ gột rửa, rồi ăn cơm luôn cũng được .”

Tắm rửa thì sao có thể ăn cơm? Mặc Tam trong lòng cảm thấy kỳ quái.

Nhưng vẫn để Hứa Vị lôi kéo chạy hướng sườn núi , gần bên hồ .

“Được rồi, nhanh đi tắm đi.” Hứa Vị nhúu mày phụ giúp Mặc Tam đi vào trong hồ .

Mặc Tam trong lòng do dự, nhưng nhìn bộ dáng Hứa Vị nhíu mày ghét bỏ, vẫn chậm rãi cởi bỏ quần áo, nghĩ tới dấu hiệu xấu xí trên lưng mình, lại nghĩ tới Hứa Vị sẽ có đủ loại biểu tình, Mặc Tam cắn răng một cái, vẫn cởi xuống quần áo —

Vì thế, sau một lúc lâu yên lặng.

Đột nhiên thanh âm cười khê của Hứa Vị vang lên, đánh vỡ yên lặng quý dị “Tiểu Mặc, dấu hiệu trên lưng người thật giống như quả trứng luộc trong nước trà a.”

Mặc Tam kinh ngạc, lập tức cảm giác trên lưng có một ngón tay nhẹ nhàng trạc vào lưng mình.

Mặc Tam xoay người, bình tĩnh nhìn về phía Hứa Vị, sau một lúc lâu, mới nói ra hỏi “Người không sợ sao?”

Hứa Vị nhíu mày “Tiểu Mặc, vấn đề người hỏi thực kì quái, ta vì sao phải sợ?”

Mặc Tam sững sốt, lập tức chậm rãi cong lên khoe miệng, chậm rãi nở nụ cười. Đúng rồi, hẳn đặc biệt như vậy, sao có thể sợ hãi như kẻ khác?

Mà Hứa Vị cũng không khỏi ngẩn ngơ, oa, Mặc Tam cười lộ lên thật là đẹp mắt!

Mặc Tam tươi cười thực ngán ngủ, bất quá chỉ trong chốc lát, liền lại là bộ dáng diện vô biểu tình, sau đó cầm lấy bánh bao trong giỏ trúc, hướng trong hồ đi tới.

Nước hồ trong veo, Mặc Tam tắm rất chậm, bánh bao lại ăn quá mau. Ăn xong rồi, liền hướng Hứa Vị vẫy tay, Hứa Vị đành phải ném qua một cái.

Hứa Vị ngồi ở bên hồ nước, nhìn Mặc Tam tắm rửa, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, Mặc Tam vừa nãy ở trước mặt hẳn dường như không giống bình thường. Dường như đã không có cái loại cảm giác dè dặt.....

Rõ ràng trước tối hôm qua vẫn còn khá dè dặt. Mặc dù ở trong mắt mọi người ở Ngọc Hoa tự, Mặc Tam cùng mình tối thân cận, nhưng chỉ có Hứa Vị mới biết, Mặc Tam kỳ thật vẫn duy trì cảnh giác, bởi vì là Mặc quý sao? Cho nên cũng không muốn tiếp cận bất luận kẻ nào, liền ngay cả phó nhân kia muốn theo tới Ngọc Hoa tự để hầu hạ Mặc Tam cũng bị từ chối.

Hiện tại Mặc Tam như vậy, cũng không tồi. Hứa Vị hai tay chống hai má nhìn Mặc Tam ở trong hồ cắn từng miếng bánh bao, nở nụ cười.

Mặc Tam tắm rửa xong, tùy ý mặc xong quần áo, an vị đến bên người Hứa Vị, nhìn Hứa Vị mang lấy cơm chiên trứng từ trong giỏ trúc ra, ánh mắt hơi hơi sáng ngời.

Cầm lấy, bắt đầu thần tốc ăn cơm.

Hứa Vị nhìn Mặc Tam ăn có vẻ rất ngon, liền mỉm cười, nghĩ chuyện ở trù phòng, liền nói “Tiểu Mặc, về sau, cơm của người sẽ do ta làm.”

Mặc Tam dừng chút, nhìn về phía Hứa Vị, ánh mắt rất sắc bén “Bọn họ không chịu làm?”

“Cho dù sư huynh bọn họ làm, người cũng sẽ không ăn, để ta làm là tốt rồi.” Hứa Vị nói nói, lại trừng mắt cả giận nói “Không cho người tái ăn cơm thừa nữa nha! Người cũng không phải tên khát cái!”

Mặc Tam không trả lời, chỉ trầm mặc gật đầu, trong lòng cũng trào phúng cười, nếu không phải trên người có thân phận hoàng tử..... Nếu không phải dấu hiệu trên người hẳn là con rồng..... chỉ sợ hẳn so với tên khát cái còn không bằng, đã sớm chết ở trong lãnh cung sâu u kia.

9. Chương 9: Mã Trúc [Ngũ]

Hứa Vị nhìn Mặc Tam ăn xong cơm, một bên thu thập, một bên tò mò hỏi “Tiểu Mặc, dấu hiệu trên lưng người sao lại giống quả trứng luộc trong nước trà a?”

Mặc Tam bị kiềm hãm, lập tức ngẩng đầu “Đó là một vòng tròn, mặt trên có con rồng.”

Hứa Vị ngạc nhiên mở lớn mắt “Thật sự?”

Mặc Tam trầm mặc cởi áo xuống, xoay người.

Hứa Vị tò mò cạo qua, tỉ mỉ nhìn kĩ .

Vừa nhìn thoáng qua thì thật sự rất giống trứng luộc trong nước trà, nhưng hiện tại nhìn kỹ, mặt trên này thật sự là có một dấu hiệu hình rồng . Con rồng quay quanh thành một vòng, giống như đang ngủ?

Hứa Vị không khỏi có chút lo lắng.

Không phải Mặc quý thì dấu hiệu đều chỉ là dấu hiệu, sẽ không thay đổi theo thời gian , tựa như bột, hoàn toàn vô hại, nhưng nếu là Mặc quý thì dấu hiệu sẽ không giống thường , dấu hiệu của Mặc quý đều là sống, sẽ phát triển thành lớn, còn có thể hoạt động, rất nhiều Mặc quý khi chưa kịp lớn lên đã bị dấu hiệu này nuốt mất .

Mặc Tam có thể hay không cũng.....

“Tiểu Mặc..... Đau không?” Hứa Vị nhìn không được thấp giọng hỏi.

Mặc Tam trầm mặc xoay người, mặc lại áo, xoay người nhìn về phía Hứa Vị, ngữ khí rất là khinh đạm “Lúc sinh thần , sẽ rất đau.”

“Sinh thần ?” Hứa Vị ngẩn ra.

Mặc Tam đứng dậy, thản nhiên nói ra nói “Ta sinh ngày mười bốn tháng bảy , hàng năm vào ngày này thì dấu hiệu sẽ tỉnh lại.”

Hứa Vị sửng sốt “Vậy nó tỉnh lại sẽ.....”

Mặc Tam không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn hướng thiên không, hình như thêm vài ngày nữa đã là mười bốn ?

Hứa Vị nhìn biểu tình Mặc Tam trầm mặc ngưng trọng, trong lòng lo lắng .

Hứa Vị bước vào cửa nhà đã là lúc hoàng hôn buông xuống , vừa đi vào nhà chính, chỉ thấy lão cha hắn đang cùng Phương Tung huyện thái gia kia cười ha hả nói chuyện.

Hứa Vị vội nhu thuận hành lễ “Kiến quá Phương đại nhân!”

“Cái gì mà Phương đại nhân! Người nên gọi ta là bá bá.” Phương Tung đứng dậy cười tủm tỉm nhìn Hứa Vị đang yên lặng chấp tay chỉ lễ, từ ái nói “Vị Vị, tuy rằng lúc người mới sinh ra , bá bá không có ôm qua người, nhưng bá bá cũng có tham gia vào lễ bách nhật của người nha .”

Hứa Vị sửng sốt, lập tức ngại ngùng cười “Dạ, chất nhi kiến quá Phương bá bá.”

Phương Tung cười, xoay người đối Hứa Chính Nhất đang cười tủm tỉm , nói “Không tồi! Bộ dáng có thể sánh bằng người nhưng thông minh hơn!”

Hứa Chính Nhất vừa nghe, rất không văn nhã trợn trắng mắt “Ta nói..... Người hôm nay đến là để đùa cợt ta sao?”

Phương Tung lập tức chính sắc, vẻ mặt nghiêm túc “Đùa cợt người? Đùa cợt người là một chuyện vô mồm tối lãng phí. Ta sao có thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy.”

Về mặt Hứa Chính Nhất cứng đờ, lập tức quay đầu trừng mắt với Hứa Vị đang cố nén ý cười “Vị Vị, đi, đến hậu viện nói với nương người, Phương bá bá tối không biết điều của người đến thăm , kêu người nương tùy tiện làm lại chút đồ ăn thừa hôm qua là được !”

Hứa Vị vội sửa sang lại thần sắc , đáp ứng, xoay người liền hướng hậu viện chạy tới.

Đợi Hứa Vị chạy về phía hậu viện , Hứa Chính Nhất mới trừng mắt nhìn Phương Tung đang thản nhiên cười , nói ra nói “Nói đi! Người hảo hảo là Đại Quan mà không làm , chạy đến Thanh Dương Huyền nhỏ này làm gì?”

Hậu viện, Hứa Vị chạy đến sương phòng.

Nương hấn đang ở trong sương phòng sửa sang lại sản phẩm thuê thừa . Thấy Hứa Vị, đôi mắt nhu hòa , nói “Vị Vị, sao chạy gấp như thế ?”

Hứa Vị cười ha hả nói ra “Nương, Phương bá bá đến đây, cha nói nương làm đồ ăn chiều .”

Nương hấn sững sốt, lập tức cười nói “Cha ngươi nhất định là kêu ngươi bảo ta làm đồ ăn từ cơm thừa , phải không ?”

Hứa Vị hé miệng cười, lại tò mò hỏi “Nương, Phương bá bá là bằng hữu trước kia của cha sao ?”

Nương Hứa Vị sửa sang lại quần áo, một bên xoay người đi ra sương phòng, một bên đáp “Hấn là hảo bằng hữu trước kia ở kinh thành của cha ngươi đó .”

Kinh thành? Hứa Vị kinh ngạc trợn to mắt, đời trước, hấn chưa bao giờ nghe nói qua cha hấn từng đi qua kinh thành a?

Hứa Vị mê hoặc, đúng rồi, cha hấn cùng nương hấn là người ở nơi nào? Chẳng lẽ không phải sinh trưởng ở Thanh Dương Huyền sao?

Lúc này ở Ngọc Hoa tự, Tuệ Viễn ngẩng đầu nhìn trời đã bắt đầu vào đêm , thì thảo nói “Tiếp qua vài ngày chính là mười bốn tháng bảy đi?”

Mà ở phía sau sườn núi Đại Ngọc sơn , trong rừng cây, Mặc Tam diện vô biểu tình nhìn nam nhân quỳ gối phía dưới hấn, thần nhiên nói “Ta nói rồi..... Trong năm nay đừng tới tìm ta.....”

Nam nhân toàn thân màu đen , quỳ rạp trên đất, ngữ khí rất cung kính “Tiểu chủ nhân thứ tội, kì thực là bởi vì gần nhất có rất nhiều Mặc quỷ muốn gia nhập vào chúng ta..... Nhưng lão chủ nhân trước khi chết từng nói qua, phải nghiêm khắc sàng chọn..... Không đạt được yêu cầu sẽ không chấp thuận gia nhập..... Cho nên Mặc Nhất cả gan muốn hỏi tiểu chủ nhân, có phải nên thay đổi một chút hay không”

Mặc Tam trầm mặc nhìn chằm chằm nam nhân quỳ rạp trên đất, sau một lúc lâu, ngữ khí rất khinh đạm , nói “Ngươi đang thử ta?”

Thân mình của nam nhân khẽ run lên, ngữ khí càng thêm cung kính , nói “Mặc Nhất ... không ... dám!”

“Mặc Quỷ đường là tâm huyết cả đời của thúc công , ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào hủy nó đi , nhưng những quy định mà thúc công định ra khi còn sống , tốt, ta sẽ tiếp tục dùng, không tốt , ta đương nhiên phải phế bỏ, như ta nói vậy, Mặc Nhất , ngươi vừa lòng chưa ?” Mặc Tam nhìn chằm chằm nam nhân , thần nhiên nói .

Mặc Nhất chấn động, thấp giọng nói “Mặc Nhất hiểu được, Mặc Nhất hôm nay làm tiểu chủ nhân bực bội , Mặc Nhất sẽ tự giác đến Thường Phạt điện lĩnh phạt !”

Mặc Tam chỉ hờ hững xoay người, khinh đạm nói “Không có lần sau .”

“Rõ!”

Hứa Vị ngồi ở bên bàn , một tay bưng bát, một tay cầm chiếc đũa, có chút kinh ngạc nhìn Phương Tung thường thường nhất phái ôn hòa chín chắn , lúc này cũng xắn tay áo lên, ngồi xổm trên ghế, cùng lão cha xưa nay không đứng đắn của hấn đối tửu “Hai chú ong mật bé nhỏ nha , bay bay giữa khóm hoa”

“Nam nhân không uống rượu, uống phí sống trên đời !”

“ Gió đông thổi, trống trận vang , hôm nay uống rượu , ai sợ ai!.....”

Hứa Vị có chút vô ngữ , nhìn Phương Tung lớn tiếng ồn ào, còn có cha hấn đặt cả hai chân lên ghế ngồi xổm, Hứa Vị vừa mới xới cơm liền buông xuống , đang muốn đứng dậy rồi đi chợt nghe lão cha hấn cười ha ha nói “Ha ha! Ngươi thua chưa ?! Đại ca, ta đã nói thôi, ngươi không thắng được ta!”

Đại ca? Hứa Vị ngạc nhiên mở lớn mắt.

Phương Tung hừ lạnh một tiếng, rất là hào sảng bưng lên bát rượu , uống một hơi cạn sạch, bắt mẫn nói “Người thắng ! Từ nhỏ đến lớn, người chỉ có chuyện uống rượu mới thắng được ta!”

“Hắc hắc!” Hứa Chính Nhất hắc hắc cười gian, đang muốn nói ra, quay đầu thấy Hứa Vị lẳng lẳng nhìn bọn họ, liền phát tay nói “Vị Vị! Người ăn no thì đi xuống đi nha . Cha cùng bá bá người cần nói chút chuyện ”

“Nga.....” Hứa Vị lẳng lẳng lên tiếng, xoay người rời đi, trong lòng nghĩ, hôm nào phải hỏi nường , Phương Tung bá bá này cùng nhà bọn họ có quan hệ gì ?

“Người vừa gọi ta là đại ca” Phương Tung nhìn Hứa Vị đi xa, cầm lấy một chân gà trên bàn , một bên vừa cắn vừa nói “Người muốn cho Vị Vị biết sao ?”

Hứa Chính Nhất chẳng hề để ý , cười “Vị Vị thực thông minh cũng thực ngoan, nó sẽ không nói lung tung , huống chi, việc này nó có biết cũng không có gì!”

Phương Tung cười lạnh “Vì một nữ nhân mà bị đuổi khỏi gia tộc, thậm chí sửa họ, người không sợ tương lai Vị Vị mà biết , sẽ khinh thường người sao ?”

Hứa Chính Nhất hắc hắc cười đắc ý “Sợ gì? Ta không có làm chuyện thương thiên hại lí , ta sợ cái gì? Vị Vị là nhi tử của ta , ta tự dưỡng nên con ta ta tất rõ !”

Phương Tung hừ lạnh “Thật không biết năm đó người rút cuộc nghĩ như thế nào ? Cha tìm mối hôn nhân tốt như thế cho người , người không cần, lại còn nhìn trúng một nữ nhân như thế”

Hứa Chính Nhất chau mày “Đại ca! Chân Chân làm sao ? Chân Chân là nữ nhân tốt nhất mà ta gặp ! Người đừng nói nàng như thế , được không?”

Phương Tung hừ một tiếng, cũng không nói hơn nữa, thay đổi đề tài “Người có biết ta vì sao lại đến Thanh Dương Huyền không ?”

Hứa Chính Nhất một bên ném củ lạc vào miệng , một bên miễn cưỡng nói ra “Là bởi vì chuyện hoàng tử du học ? Phương gia tính đứng ở bên người hoàng tử kia sao ?”

Phương Tung trầm mặc một chút, nhìn chằm chằm Hứa Chính Nhất, chậm rãi nói “Cha nói rất đúng, người rời đi Phương gia là tổn thất của Phương gia!”

Hứa Chính Nhất hì hì cười, tự đắc nói ra “Đúng nha ! Ta là ai?! Ta chính là Hứa Chính Nhất!”

Phương Tung co rút khóe miệng , quay đầu uống rượu, da mặt người này thật sự là càng ngày càng dày !

“Ai, đại ca, người còn chưa nói đâu nhá ? Rút cuộc Phương gia tính toán đứng ở bên kia sao ?”

“Ta cùng cha cãi nhau !” Phương Tung thản nhiên nói ra.

“Ngô?” Hứa Chính Nhất trợn tròn mắt.

“Cha muốn duy trì nhị hoàng tử, ta muốn duy trì tam hoàng tử.” Phương Tung bình tĩnh nói.

“Nghe nói..... Tam hoàng tử là một Mặc quỷ?” Hứa Chính Nhất vuốt cằm suy tư.

“Ân, hần hiện tại đang ở Thanh Dương Huyền.” Phương Tung mang bát trà lên uống một ngụm, mới tiếp tục nói “Buổi tối hôm trước , lúc đoán câu đố đèn , ta đã thấy hần , hần lúc ấy đang ở cùng Vị Vị.”

“A?!”

“Ta đã biết được, hần ở Ngọc Hoa tự đi theo Tuệ Viễn đại sư học tập.”

“Cái gì?!”

Hứa Vị cầm một gói to đầy ngân lượng chạy đến hậu viện .

Nường Hứa Vị nhìn Hứa Vị mở ra gói to , lộ ra năm mươi hai bạc trắng, ngạc nhiên nhìn về phía Hứa Vị “Vị Vị, người thắng cuộc thi đoán câu đố sao ?” Trong lòng kỳ quái, Vị Vị đoán câu đố là đốt đặc cán mai .

Hứa Vị ha hả ngây ngô cười, gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói “Nương, không phải ta thắng , là Tiểu Mặc thắng.”

“Vậy sao hần lại đem tiền cho ngươi ?” Nương Hứa Vị kỳ quái hỏi.

Hứa Vị nhăn mặt nhăn mũi , nói “Ta không cần, hần lại nhất quyết nhét cho ta, còn nói, nếu ta không lấy, hần liền đem đám ngân lượng này vứt đi.”

Nương Hứa Vị có chút dăm chiêu “Vị Vị, Tiểu Mặc này chính là hài tử mới đi theo Tuệ Viễn đại sư mà ngươi hay nói sao ?”

“Àn.” Hứa Vị có chút chần chờ nói “Nương, hần là..... Mặc quý.”

Nương Hứa Vị giật mình sửng sốt một chút, lập tức cười “Mặc quý thì làm sao vậy? Mặc quý cũng là người .” Ngón tay búng nhẹ cái trán Hứa Vị , oán trách nói “Sao thế ?! Sợ nương ngươi khinh thường hần sao?”

Hứa Vị hắc hắc ngây ngô cười, tuy rằng cha nương hần xưa nay tiến bộ , nhưng trong lòng Hứa Vị vẫn có chút lo lắng , sợ cha nương hần sẽ khinh ghét Tiểu Mặc , dù sao..... Nói luôn dễ hơn làm .

“Vị Vị, tiền này , ngươi tính làm gì ? Thật sự phải nhận sao?” Nương Hứa Vị chĩa chĩa ngân lượng trên bàn , hỏi.

Hứa Vị lắc đầu “Nương, không phải ngày mai ngài muốn đi huyện nha quyên tiền cho nạn dân sao ? Có thể đem số tiền này mang cho không ?”

“Ngươi muốn quyên ?” nương Hứa Vị mỉm cười hỏi, lập tức gật đầu “Cũng tốt!”

“Nương, lúc quyên tiền , nương nhớ ghi tên Mặc Tam đó nha .”

10. Chương 10: Trúc Mã [Lục]

Ngày hôm nay là mười bốn tháng bảy .

Thanh Dương Huyền vào ngày mười bốn tháng bảy có một phong tục : tiểu hài tử không thể ra đường phố, vào đêm phải đóng cửa, còn phải tế bái tổ tiên, ven đường hóa vàng mã .

Đối với phong tục này , nhà Hứa Vị xưa nay đều không tin .

Nhưng cha hần lại nói, nhập gia tùy tục, cho nên, tuy rằng không tin nhưng người ta hóa vàng mã , bái tổ tiên, Hứa gia cũng hóa vàng mã , cũng bái tổ tiên , còn chuyện cấm tiểu hài tử ra đường thì cha Hứa Vị cho tới bây giờ đều là mở một con mắt nhắm một con mắt , thỏa mái để Hứa Vị tiến tiến xuất xuất

Vì thế, ngày hôm nay , trời còn chưa sáng , Hứa Vị đã rời nhà .

Hôm nay là ngày mười bốn tháng bảy , cũng là sinh thần của Mặc Tam, Hứa Vị đem một tiểu ngoạn ý mới làm hôm qua nhét vào trong bao , cột vào trên lưng, liền vội vàng xuất môn .

Một đường chạy nhanh , đi đến chân núi cũng không thấy Mặc Tam chờ hần như lúc trước .

Hứa Vị ngẩn ra.

Mặc Tam sao không tới ? Trong lòng Hứa Vị bỗng nhiên có chút trống vắng , có chút bất an, Mặc Tam sinh bệnh? Hay là làm sao vậy? Ân, có thể là có việc gì đó . Hứa Vị tự an ủi bản thân , nhưng trong lòng lại luôn bất an

Dùng tốc độ nhanh hơn chạy đến Ngọc Hoa tự , còn chưa vào thì đã thấy Tuệ Viễn đại sư đứng ở ngay cửa .

Hứa Vị sửng sốt , chạy về phía trước “Sư phó?”

Tuệ Viễn vẻ mặt ngưng trọng nhìn Hứa Vị, nói “Vị Vị, Mặc Tam hôm qua cả đêm không về , hiện tại tất cả mọi người đều đi tìm Mặc Tam , ngày thường ngươi cùng Mặc Tam thân nhất , ngươi có biết Mặc Tam đi đâu hay không?”

Hứa Vị ngẩn ngơ, vội vàng nói “Sư phó, ta không biết! Mặc Tam hẳn rất ít nói chuyện của hẳn, sư phó, ta hiện tại đi tìm Mặc Tam!”

Tuệ Viễn ngẩn ra, đang muốn nói thêm mấy lời, Hứa Vị lại đã vội vàng xoay người chạy hướng sau núi.

Trong đầu Hứa Vị hiện tại chỉ còn lại một câu: Ngày mười bốn tháng bảy là sinh thần của ta, nó sẽ tỉnh lại.....

Mặc Tam, là bởi vì dấu hiệu tỉnh lại sao?

Chạy vào sau núi, Hứa Vị nhất thời có chút mờ mịt, Mặc Tam hiện tại sẽ ở đâu nha? Hẳn tìm thế nào bây giờ a!

Lòng như lửa đốt, Hứa Vị theo bản năng liền chạy tới phía sau núi, hiện giờ, lại không biết đi tìm như thế nào

Khi đang mờ mịt, bỗng nhiên một bóng trắng vọt ra, Tiểu Bạch một thân là huyết hướng Hứa Vị vội vàng ô ô kêu.

Hứa Vị cả kinh, vội hướng Tiểu Bạch chạy tới “Tiểu Bạch, làm sao vậy?!”

Tiểu Bạch cắn ống quần Hứa Vị, kéo kéo. Trong đôi mắt là một mảnh lo lắng.

Hứa Vị sửng sốt, lập tức kinh hãi nói “Tiểu Bạch, người biết Mặc Tam ở đâu sao?”

Tiểu Bạch một bên buông ống quần Hứa Vị ra, một bên gật đầu.

Hứa Vị vui vẻ “Mau dẫn ta đi!”

Tiểu Bạch vì thế mạnh mẽ xoay người chạy đi. Hứa Vị vội vàng đuổi kịp.

Ba chuyển bốn rẽ sau, Tiểu Bạch liền mang Hứa Vị chạy vào phía sau sườn núi, trước một sơn động bí mật. Hứa Vị ngẩn ra, sơn động bí ẩn như vậy, trước kia hẳn đều không có phát hiện qua.

Vào sơn động, Hứa Vị liền ngây dại, trong lòng càng lạnh.

Mặc Tam cả người đều là vết thương, ngã vào trong một vũng máu, da trên lưng đã bị rách ra, một con rồng màu đen ước chừng một cánh tay đang hung hãn cắn lấy vai Mặc Tam.

Trời ạ! Hứa Vị từ kinh ngạc sợ hãi lấy lại tinh thần, vội xông lên “Không được!”

Tiểu hắc long quay đầu, hướng Hứa Vị hung ác gầm rú. Tiểu Bạch theo sát phía sau Hứa Vị lúc này vọt đến trước mặt Hứa Vị, hướng hắc long gầm rú không chút nào yếu thế.

Thanh âm Tiểu hắc long tuy rằng không lớn, nhưng Hứa Vị cũng không khỏi không run lên, trên lưng mồ hôi lạnh ứa ra.

Hứa Vị nuốt nuốt nước miếng, cẩn thận chậm rãi tiến lên trước, trong lòng hiểu vết thương trên thân Tiểu Bạch từ đâu mà tới.

“Cái kia..... Người không thể ăn Mặc Tam.....” Hứa Vị run rẩy nói, trong lòng cố gắng nghĩ nên làm cái gì bây giờ, trực tiếp đem con rồng này tóm lấy sao? Nhưng nhìn Tiểu Bạch to lớn hơn nó mà còn chặt vật như vậy, mình có thể được không? Hay là cố gắng dẫn dắt rời đi chú ý của nó? Hay là tìm sư phó lại đây?

“Tiểu Bạch..... Người đi tìm sư phó đến.....” Hứa Vị nhỏ giọng nói.

Tiểu Bạch đình chỉ gầm rú, hướng Hứa Vị ô ô kêu hai tiếng, liền xoay người chạy.

Hứa Vị chậm rãi từng bước một đến gần, thừa dịp tiểu hắc long kia còn đang gầm rú với Tiểu Bạch đã chạy mất, muốn kéo Mặc Tam ra, lại kinh ngạc phát hiện cái đuôi của tiểu hắc long kia lại dính thật sâu vào trên vai của Mặc Tam, khi Hứa Vị đang kinh ngạc, tiểu hắc long kia quay đầu, hung mãnh hướng Hứa Vị há mồm, Hứa Vị muốn buông tay, nhưng thoáng nhìn bả vai Mặc Tam đã bị cắn đến mức có thể nhìn thấy xương, liền cắn chặt răng, tùy ý để tiểu hắc long cắn tay mình —

Đau —

Hứa Vị thiếu chút nữa khóc ra nước mắt , nhìn tiểu hắc long cắn tay mình sau , tay mình đã bị cắn rách mất một miếng thịt , Hứa Vị cắn răng, nhẫn! Chờ sư phụ lại đây!

Mà tiểu hắc long kia cũng kỳ quái, cắn rách một miếng thịt của Hứa Vị sau lại không có nuốt vào , ngược lại lại phun ra , mở to đôi mắt , bình tĩnh nhìn về phía Hứa Vị, Hứa Vị lúc này mới phát hiện, mắt của tiểu hắc long này là màu tím ?!

Lúc sau, tiểu hắc long kia cũng chậm rãi bò lại đây, Hứa Vị nghĩ rằng nó còn muốn cắn mình tiếp , vì thế vội vàng gắt gao nhắm mắt lại, cắn chặt răng, nhưng hồi lâu, Hứa Vị chỉ cảm thấy trên tay một trận ứa ứa , chậm rãi mở to mắt, chỉ thấy tiểu hắc long kia nhẹ nhàng liếm ngón tay đang đổ máu cực nhiều của mình (Hô hô , con long nào cũng không xơi con phượng ... kiểu này đâu =)))

Hứa Vị ngẩn ra.

Mà tiếp theo, đầu của tiểu hắc long kia nhìn về phía Hứa Vị, bình tĩnh nhìn một hồi lâu, mới chậm rãi rút về, cuộn thành một đoàn rồi biến thành một cái dấu hiệu như thường .

Hứa Vị ngây người.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm khản thiết của Tuệ Viễn đại sư “Vị Vị! Tiểu Mặc!”

Hứa Vị lấy lại tinh thần, một bên vội trả lời “Sư phó, ta ở đây!” Một bên cúi đầu nhìn về phía Mặc Tam đang nằm sắp bất tỉnh nhân sự, cẩn thận vươn tay dò xét hơi thở, phát hiện có hô hấp mỏng manh, mới thở nhẹ một hơi , nhớ tới trên người mình có bách thảo đan mà sư phó cho , vội từ trên người lấy ra một viên , nhét vào miệng Mặc Tam.

Lúc này, Tuệ Viễn đã vọt vào, thấy Hứa Vị không việc gì, thở phào nhẹ nhõm, quay đầu , khuôn mặt ngưng trọng hướng đến Mặc Tam còn đang bất tỉnh .

“Sư phó.....” Hứa Vị nhẹ giọng kêu.

Tuệ Viễn khoát tay , thấp giọng nói “Yên tâm đi, thân thể hắc còn thì sẽ không sao đâu .”

Hứa Vị sửng sốt, cái gì mà thân thể hắc còn thì sẽ không sao ?

Tuệ Viễn nhìn nhìn Mặc Tam, ngẩng đầu nhìn hướng Hứa Vị, vẻ mặt nghiêm túc “Người thấy hắc long ?”

Hứa Vị nhẹ nhàng gật đầu “Sư phó, nó muốn ăn Mặc Tam.”

Tuệ Viễn trầm mặc, ánh mắt có chút phức tạp nhìn về phía Hứa Vị “Nó không có ăn người sao ?”

Hứa Vị khó hiểu, nó nếu đã ăn hắc thì sao hắc còn ngồi ở chỗ này được nữa .

Tuệ Viễn nhìn về mặt Hứa Vị khó hiểu, nhẹ nhàng thở dài “Là sư phó hỏi vậy . Vị Vị, hắc long kia không có thương tổn người sao ?”

Hứa Vị chìa vết thương trên tay “Sư phó, nó chỉ cắn ta một ngụm, liền biến trở về thành dấu hiệu .”

Tuệ Viễn chăm chú, nhìn Mặc Tam còn đang hôn mê , lại nhìn Hứa Vị, hình như có sở ngộ liền mỉm cười “Vị Vị, người không sợ?”

Hứa Vị lắc đầu, rất là kiên định “Sư phó, Tiểu Mặc một chút cũng không đáng sợ!”

Tuệ Viễn vừa lòng gật đầu, vỗ vỗ đầu Hứa Vị, ôn nhu nói “Vậy nha Vị Vị, về sau người cần chiếu cố Tiểu Mặc hơn , biết không?”

Hứa Vị hí mắt cười “Sư phó, ta sẽ !” Trong lòng thầm nghĩ, không cần sư phó nói, hắc cũng sẽ làm như vậy !

Thời điểm Mặc Tam tỉnh lại, chỉ thấy cái tên trong mộng kia thà rằng bị cắn cũng không chịu né tránh đang ghé vào bên giường của mình , khuôn mặt đang ngủ rất thỏa mãn. Trên tay còn bao một lớp vải , trên lớp vải còn có máu thấm ra .

Mặc Tam kinh ngạc mà nhìn .

“Tĩnh?” Thanh âm dè thấp vang lên.

Mặc Tam ngẩng đầu, chỉ thấy Tuệ Viễn mang vẻ mặt ngưng trọng đứng ở cửa.

“Sư phó.....” Mặc Tam cũng hạ giọng kêu.

Tuệ Viễn lắc đầu, đi đến bên giường, nhẹ nhàng nâng tay, điểm vào trên cổ Hứa Vị.

Mặc Tam nhú mày, huyết vị kia là huyết có thể khiến người ta ngủ say tận hai canh giờ.

“Tiểu Mặc, Vị Vị vẫn không nên biết nhiều mới hảo.” Tuệ Viễn thoáng nhìn thấy Mặc Tam nhú mày, nhẹ giọng cùng mỉm cười nói.

Mặc Tam trầm mặc, đứng vậy, biết nhiều thì đối với tương lai cũng không phải thứ gì tốt.

“Đối Mặc quý mà nói, sinh thần hàng năm chính là ngày đi qua quý môn quan, rất nhiều Mặc quý còn chưa kịp lớn lên, đã bị dấu hiệu cần nuốt. Một số Mặc quý có thể lớn lên đều là do dấu hiệu của họ đã chết Có được dấu hiệu chân chính mà vẫn sống bình an, thì chỉ có năm người. Người, là một trong số đó.”

Tuệ Viễn ngồi vào bên giường, thở dài nói “Ta nghĩ rằng người sẽ lựa chọn Giác Viễn sư huynh của ta, dù sao..... Hẳn là Mặc quý lớn tuổi nhất có được dấu hiệu chân chính mà vẫn sống đến giờ Nhưng người lại lựa chọn ta.”

Mặc Tam ngẩng đầu nhìn Tuệ Viễn, vẫn như cũ diện vô biểu tình.

“Ta vẫn lo lắng, người sống không qua tối hôm qua, dù sao, ngay cả sư huynh ta đều nói, không có hàn băng Thiên Sơn ngàn năm, người tuyệt đối không thể sống sót, trước kia, người ở trong hoàng cung, có hàn băng ngàn năm của Cảnh Trữ vương gia nên người còn sống, nhưng Đại Ngọc sơn của ta cái gì cũng không có, vậy mà tối hôm qua người còn sống Tiểu Mặc, là bởi vì Vị Vị sao?” về mặt Tuệ Viễn ngưng trọng hỏi.

Mặc Tam chậm rãi quay đầu nhìn về phía Hứa Vị đang ghé vào bên giường, vẫn như cũ ngọt ngào say ngủ, sau một lúc lâu, mới hạ giọng nói “Ta..... Nhìn thấy hẳn Trong mộng, ta bị nhốt ở một nơi toàn là hắc ám, thời điểm ta chạy thế nào cũng không thoát ra được thì ta nhìn thấy hẳn..... Cho nên, ta tỉnh.....”

Tuệ Viễn sững sốt, lập tức ngưng mi trầm tư.

“Sư phó..... Vị Vị..... Thế nào?” Mặc Tam ngẩng đầu hỏi. Đôi mắt băng lãnh ngày xưa tràn đầy quan tâm.

Tuệ Viễn ngẩn ra, lập tức gạt đầu trấn an, mỉm cười nói “Yên tâm, hẳn không có việc gì, chỉ là buổi sáng đi tìm người thật lâu, trên tay lại bị thương, không có việc gì”

Mặc Tam mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuệ Viễn đứng dậy, đối Mặc Tam mỉm cười nói “Tốt lắm, người hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Mặc Tam muốn đứng lên chỉ lễ, Tuệ Viễn vội ấn hẳn nằm xuống, ôn nhu nói “Thương thế trên lưng người còn chưa tốt, hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Mặc Tam lúc này mới nằm xuống.

Nhìn Tuệ Viễn rời đi rồi đóng lại cửa phòng, khóe miệng Mặc Tam gợi lên nụ cười tự giễu.

Vì sao lựa chọn người, mà không chọn Giác Viễn?

Bởi vì hẳn không muốn đi con đường từng có

Hẳn muốn nhìn một chút, không có hàn băng ngàn năm, không có linh kiếm, mình có thể đi đến đâu? Hoặc là..... Mình có thể sống sót sau khi dấu hiệu Mặc quý hồi sinh hay không?

Vốn nghĩ rằng, hẳn sẽ chết vào tối hôm qua, lại không ngờ

Quay đầu nhìn về Hứa Vị vẫn say ngủ như trước, đôi mắt Mặc Tam âm áp.

Nâng nhẹ tay khẽ vuốt tóc Hứa Vị, Mặc Tam nghĩ, cái này có tính là kinh hỉ ngoài ý muốn hay không?

11. Chương 11: Trúc Mã [Thất]

Lúc Hứa Vị tỉnh lại chỉ thấy Mặc Tam đang dùng khuôn mặt diện vô biểu tình nhìn mình , đầu tiên là ngẩn ra, lập tức Hứa Vị kinh hãi “Tiểu Mặc, người không có việc gì chứ ?”

“Ân.” đôi mắt Mặc Tam âm áp nhìn Hứa Vị, chĩa chĩa bả vai.

Nhãn tình Hứa Vị sáng lên, bả vai Mặc Tam rõ ràng đã bị tiểu hắc long cắn tới tận xương , nhưng chỉ một lát này đã hoàn toàn chỉnh chỉnh lại .

Hứa Vị vội đứng dậy, nghĩ muốn nhìn tỉ mỉ hơn. Nhưng vừa định động thân , mới phát hiện mình đang nằm trên giường , không khỏi sửng sốt, hần nhớ rõ mình chỉ ghé vào bên giường thôi nha .

Hứa Vị nhìn về phía Mặc Tam “Tiểu Mặc, người đem ta kéo lên sao?”

Mặc Tam khẽ gật đầu “Người nằm sắp bên giường sẽ không thoải mái.”

Hứa Vị nhú mày “Trên người người còn thương đó nha ! Sao có thể loạn động tay như thế ? Người kêu sư phó hoặc sư huynh là được mà .”

“Trừ bỏ sư phó cùng người, những người khác đều không biết.” Mặc Tam đột ngột nói.

Hứa Vị sửng sốt.

“Thương của ta đã khá lên nhiều lắm .” Mặc Tam lại chĩa chĩa bả vai, đôi mắt nhu hòa “Không có việc gì.”

Hứa Vị nhìn qua , cẩn thận nhìn nhìn, ai, thật sự là giống như thực hoàn chỉnh nha ?

Hứa Vị mở to mắt , nhìn về phía Mặc Tam, ánh mắt tỏa sáng “Hảo thần kỳ.”

Trong mắt Mặc Tam hiện lên tiểu ý , trên mặt vẫn thản nhiên như cũ , nói “Bởi vì ta còn sống, cũng giống như con rắn lột da thôi, miệng vết thương này tự nhiên liền tiêu thất.”

Hứa Vị vừa nghe, giật mình , sau một lúc lâu, mới nhẹ nhàng hỏi “Sinh thần hàng năm đều như vậy sao? Trưởng thành sẽ không mất đi sao ?”

Mặc Tam khẽ lắc đầu “Cho dù trưởng thành cũng sẽ” ngữ khí Mặc Tam rất khinh đạm “Trừ phi..... Ta chết .”

Hứa Vị nhìn Mặc Tam diện vô biểu tình , trong lòng phát đau, cho nên, Mặc Tam từ khi sinh ra đến giờ đều chịu đau đớn như thế ? Mỗi một năm đều vùng vẫy với quỷ môn quan như thế sao ?

Vĩnh viễn cũng không biết bản thân có thể tiếp tục sống nữa hay không?

Hứa Vị miễn cưỡng cười, nói sang chuyện khác “Đúng rồi, ta làm một túi bách thảo cho người đó .” Hứa Vị nói rồi vội bò xuống giường, chạy đến bên bàn tìm kiếm cái bọc nhỏ của mình , rốt cục cũng kiếm ra một cái túi nhỏ làm thủ công vô cùng vụng về .

Hứa Vị cầm lấy cái túi nhỏ, hướng giường chạy tới, trèo lên giường, đối Mặc Tam ngượng ngùng cười, có chút quẫn bách đem cái túi đưa qua “Cái này Cha ta nói, tặng đồ cho người khác nhất định phải tự tay làm mới có thành ý, khụ khụ,..... Đây, là lần đầu ta làm”

Mặc Tam nhìn chằm chằm cái túi được may vụng về , có chỗ đường chỉ còn méo lệch trong tay Hứa Vị , cái túi nhỏ tỏa ra mùi được hương , chỉ dùng để đựng được thảo nên dùng vải bông thô kết thành .

Vụng về như vậy

So với những túi hương mình từng dùng qua thì thấp kém gấp nhiều lần

Chỉ là.....

Cũng là thứ đầu tiên , món quà sinh thần đầu tiên của mình .

Kiếp trước hay kiếp này , món quà đầu tiên Biết mình là Mặc quỷ, vẫn còn tặng mình

Mặc Tam nhìn Hứa Vị bức rức bất an, vươn tay chậm rãi tiếp nhận, cúi đầu, thấp giọng nói “Cám ơn.”

Hứa Vị san nhiên cười , gãi gãi đầu “Tuy rằng nhìn không đẹp lắm Bất quá cái túi này là ta dùng mười nhánh bách thảo để đan lại , ta tự mình làm , đương nhiên..... Không dám so với thứ mà thợ nghề làm , bất quá, cũng được .” Hứa Vị vội vàng nói, lại nhìn ngón tay, nột nột nói “Người nếu không thích..... Ta sẽ chuẩn bị cái khác.....”

“Ta thực thích.” Mặc Tam ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc, lại trịnh trọng nói “Ta thật sự thực thích.”

Hứa Vị thấy Mặc Tam nói nghiêm túc như thế , ngại ngừng cười, thở phào nhẹ nhõm “Vây là tốt rồi.....”

“Vị Vị, sinh thần của người vào lúc nào ?” Mặc Tam hỏi.

“Ta? Mười lăm tháng tám .” Hứa Vị một bên nhìn lại , một bên cười ha hả nói.“Người muốn tặng ta đồ gì sao ?”

“Người thích cái gì?” Mặc Tam quay đầu hỏi.

Hứa Vị sửng sốt, Mặc Tam nói thật ? Thấy vẻ mặt của Mặc Tam rất nghiêm túc , liền ha hả cười nói “Người mời ta ăn hoành thánh là được nha . Ta thích ăn.”

Hoành thánh ? Mặc Tam nhìn Hứa Vị cười tủm tỉm, trầm mặc quay đầu.

Cách mười lăm tháng tám còn một đoạn thời gian nữa đi ? Mặc Tam cân nhắc trong lòng.

Lại quay đầu nhìn về phía tay đã được băng bó lại của Hứa Vị, thấp giọng hỏi “Đau không?”

Hứa Vị cúi đầu nhìn tay mình , tuy rằng vẫn có chút đau, nhưng Hứa Vị lại ngẩng đầu , lắc đầu cười tủm tỉm “ Không sao cả.”

Mặc Tam bình tĩnh nhìn về phía Hứa Vị, sau một lúc lâu, mới chậm rãi nói “Người thật khỏe!”

“A?”

“Nhưng ta thích.” Mặc Tam chậm rãi nở nụ cười .

Hứa Vị ngây dại, Mặc Tam cười rộ lên..... Thật đúng không phải dễ xem bình thường nha

Mặc Tam nâng nhẹ tay sờ sờ đầu Hứa Vị, thần nhiên cười nói “Về sau, ta gọi người Vị Vị nha .”

Hứa Vị mê hoặc, người quen biết với hắn đều gọi hắn là Vị Vị a, Mặc Tam chẳng lẽ ban đầu không gọi hắn là Vị Vị sao ?

Khi Hứa Vị về đến nhà, sắc trời đã ám trầm .

Nhìn nhìn mảnh vải băng bó trên tay, Hứa Vị quyết định vụng trộm về nhà, thế nào cũng không thể làm cho cha nương hắn phát hiện, đặc biệt nương hắn

Khi nương nổi nóng , chính là..... Thực đáng sợ .

Hứa Vị đang muốn lặng lẽ về nhà, phía sau lại truyền đến một tiếng thanh âm pha đủ uy nghiêm “Vị Vị!”

Hứa Vị dừng bước , lập tức chậm rãi quay đầu, ngô? Là lão cha hắn ?

Hứa Vị thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo, hoàn hảo, không phải nương .

“Cha..... Ngài dọa chết người!”

Hứa Chính Nhất ho nhẹ một tiếng, ra vẻ tức giận nói “Nếu người không làm chuyện vụng trộm , sợ cái gì!”

Hứa Vị ngượng ngừng cười. Theo bản năng để tay sau lưng , ngửa đầu hỏi “Cha, ngài tìm con có việc sao ?”

Hứa Chính Nhất lúc này mới chính sắc hỏi, vẻ mặt có chút ngưng trọng “Vị Vị, người..... sư huynh kêu Mặc Tam kia thế nào ?”

Hứa Vị sửng sốt, cha sao lại biết Mặc Tam ? Hắn từng cùng nương nói qua Nương nói cho cha sao? Còn có , cha sao nghiêm túc như vậy?

“Cha, Mặc Tam hẳn rất tốt , làm sao vậy?” Hứa Vị hỏi.

Hứa Chính Nhất hơi trầm ngâm một hồi, mới thở dài, xoay người, phát tay nói “Không có việc gì! Cha chỉ tiện nên hỏi , người đi ngủ đi!”

Dứt lời, Hứa Chính Nhất bước đi .

Hứa Vị có chút sững sờ nhìn bóng lưng của cha hẳn , cha hẳn hỏi Mặc Tam làm cái gì? Mặc Tam làm sao vậy ?

Hứa Vị sững sờ một hồi, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, đem nghi hoặc giải thích rằng lão cha hẳn gần nhất rất nhân ! Bước đi trở về phòng, mỗi một mà ngủ.

Mà lúc này ở Ngọc Hoa tự, trong phòng Mặc Tam.

Phương Tung quỳ rạp trên đất, cung kính nói “Huynh lệnh Thanh Dương Huyền , Phương Tung bái kiến tam hoàng tử!”

Mặc Tam ngồi ở trên giường, diện vô biểu tình, ngữ khí thanh lãnh , nói “..... Người tới gặp ta có gì chuyện quan trọng sao ? ”

Phương Tung cung kính nói “Thần là tới vấn an tam hoàng tử, cũng là đến đưa một kiện lễ vật cho tam hoàng tử .”

Dứt lời, hai tay cung kính trình lên một cái hộp.

Mặc Tam nhìn chăm chăm cái hộp hồi lâu, mới chậm rãi vươn tay tiếp nhận, mở ra, không khỏi ngẩn ra, giữa hòm là một nửa khối ngọc bội màu trắng được khảm lệnh tự .

Đó là một trong những lệnh bài đại biểu cho thập nhị gia tộc , ngọc bội màu trắng chính là lệnh bài đại biểu Phương gia .

“Bởi vì phụ thân cùng thần ý kiến không hợp, cho nên, thần cùng phụ thân chia nửa khối ngọc ra .”

Mặc Tam sững sờ, trong lòng lập tức cười trào phúng, đây là vì để ngừa vạn nhất đi?

Ở đại Sở , nếu hoàng tử được dự đoán sẽ kế thừa ngôi vị , nhất định phải được có được lệnh bài của mười hai gia tộc , nói như vậy thôi chứ nếu hoàng tử sinh ra có dấu hiệu màu trắng , khi hoàng tử này được phong vị thì tất cả mười hai gia tộc đều sẽ tự dâng lệnh bài của mình lên làm hạ lễ .

Ở Đại Sở , trong một ngàn năm qua , hoàng tử có được dấu hiệu màu trắng là phi thường thừa thốt, mỗi một hoàng tử vào khi trọng yếu sẽ cố tranh đoạt lệnh bài , lấy đa số để thắng.

Nhớ tới kiếp trước, tuy rằng hẳn cũng có dấu hiệu, đáng tiếc là dấu hiệu Mặc quý màu đen, vì tranh đoạt lệnh bài, hẳn diệt vài gia tộc, trong đó..... Phương gia tuy rằng thấy tình thế không ổn nên dâng lên Phương thạch màu trắng này , nhưng hẳn đáng cơ sau vẫn lấy có Kiến Minh dư nghiệt, diệt toàn tộc Phương gia.....

Hiện giờ, gia chủ kế tiếp của Phương gia – Phương Tung, trưởng tử của thừa tướng Phương Dung , sớm như vậy đã hiến Phương thạch màu trắng này sao ?

“Vì cái gì? Người khác có lẽ không rõ ràng, nhưng người là trưởng tử của Phương gia, gia chủ đời kế , người hẳn rất rõ ràng, ta là Mặc quý chứ ?” Mặc Tam diện vô biểu tình , hỏi.

Phương Tung vẫn cung kính quỳ rạp trên đất như cũ, thấp giọng nói “Thần tin tưởng ánh mắt của mình , thần tin tưởng, tam hoàng tử dù lưng đeo dấu hiệu sống mà còn có thể sống sót đến nay cũng ắt không phải kẻ tầm thường .”

“Người có biết?” trong mắt Mặc Tam xẹt qua một tia lãnh ý, trong cung người biết dấu hiệu của hẳn là dấu hiệu sống chỉ có mình thúc công

“Thần may mắn được cùng Cảnh Trữ vương uống trà”

Uống trà? Mặc Tam trầm mặc. Là ý của thúc công ?

Sau một lúc lâu, Mặc Tam khép lại hộp , thản nhiên nói “Phân lễ này , ta nhận.”

Phượng Tung vui vẻ, ngẩng đầu cung kính khấu tạ nói “Thần tạ ơn tam hoàng tử!”

Trời còn chưa sáng , Hứa Vị vẫn giống như bình thường , nhẹ nhàng mở cửa nhà ra , khi Trung bá đang dặn dò cái gì mà phải cẩn thận nha , nhớ nhìn đường nha thì hắn đã chạy khỏi cửa , vừa mới bước ra khỏi phố Long Tĩnh , Hứa Vị không khỏi dừng lại cước bộ.

Cách đó không xa, Mặc Tam lẳng lặng nhìn hắn.

Hứa Vị ngẩn ra, lập tức tươi cười, hướng Mặc Tam chạy tới.

Mặc Tam nhìn Hứa Vị hướng chính mình chạy tới, khoe miệng hơi hơi nhất loan.

“Tiểu Mặc, ngươi tới đón ta ?” Hứa Vị chạy đến trước mặt Mặc Tam, cười tủm tỉm hỏi. Đột nhiên phát giác ông quần bị kéo lại, cúi đầu, chỉ thấy hai mắt Tiểu Bạch đang nước mắt lưng tròng nhìn mình, miệng bị mảnh vải trói chặt , chỉ có thể thấp giọng ô ô.

Hứa Vị hoảng sợ, vội ngồi xổm xuống, một bên cởi bỏ mảnh vải, một bên ngẩng đầu nhìn Mặc Tam , hỏi “Tiểu Bạch , nó làm sao vậy?”

“Nó rất ồn , nhất quyết đòi theo tới .” Mặc Tam nhú mày nói, đôi mắt lạnh lùng quét về phía Tiểu Bạch đang dùng móng vuốt kéo Hứa Vị.

Tiểu Bạch run lên, sợ hãi , không dấu vết lặng lẽ thu hồi móng vuốt.

Hứa Vị sửng sốt, lập tức cười nói “Tiểu Bạch nó nghe hiểu được , Tiểu Mặc, ngươi về sau nói cùng nó, kêu nó không được ồn ào nữa , nó sẽ nghe .”

Đối với một con đậu hũ trắng để dự trữ lương thực thì cần chi phải tốn nhiều vô mồm chứ ?

Nhưng Mặc Tam chỉ trầm mặc gật đầu, nâng tay , lắc lắc bao giấy trong tay , giấy gói được xé một nửa , lộ ra miếng bánh nướng thơm ngào ngạt “Ăn không?”

Nhân tình Hứa Vị sáng lên, cười tủm tỉm gật đầu “Ăn!”

12. Chương 12: Trúc Mã [Bát]

Tuy rằng buổi sáng đã ăn, nhưng Hứa Vị vẫn cầm lấy bánh nướng ăn ngon lành như cũ .

Mặc Tam đi ở bên người Hứa Vị, nhìn Hứa Vị từng ngậm từng ngậm cắn bánh nướng, trong mắt hiện lên tiếu ý .

Lên núi, đến chào Tuệ Viễn sau, Hứa Vị mang theo Tiểu Bạch đến hậu sơn hái thuốc, Mặc Tam đi theo nhị sư huynh luyện võ.

Mặc Tam luyện võ xong, liền đi ra hậu sơn.

Phía hậu sơn , Hứa Vị vạch ra bụi cỏ, tỉ mỉ tìm thảo dược. Tiểu Bạch khi thì chạy đông chạy tây , khi thì lăn tròn trên mặt đất .

Hứa Vị đang tìm thảo dược, cách đó không xa có một cây thảo dược có hoa nhỏ màu tím đang lay động trong gió , nhân tình Hứa Vị sáng lên “Thu Anh hoa?”

Vận khí thật tốt, có thể thấy Thu Anh hoa hiếm có này . Hứa Vị mặt mày hớn hở, thật cẩn thận đem Thu Anh hoa hái tới , tính toán sau khi trở về liền thử xem tác dụng thế nào .

Đang muốn đứng dậy, liền thoáng nhìn đóa hoa màu lam nhỏ cách đó cũng không mấy xa , màu sắc kia , hình dạng kia, sẽ không là..... “Khiên Mộng Ấn” khó hái nhất Đại Ngọc sơn chứ ???

Hứa Vị kích động trong lòng, vội chạy tới, lại phát hiện kia Khiên Mộng Ấn mọc ở bên cạnh huyền nhai, Hứa Vị ghé sát vào bên huyền nhai, thật cẩn thận vươn tay , ần? Với không tới..... Hứa Vị cắn răng, tái cổ

gắng đem thân mình nhích về phía trước , thật cẩn thận vươn tay lần nữa , lần này , thân thể lại trượt đi theo , Hứa Vị kinh hô, mắt thấy sẽ ngã xuống —

“Vị Vị!!!”

Phía sau một tiếng giận hô , lập tức, Hứa Vị bị một cổ lực mạnh mẽ kéo trở về.

Hứa Vị nhân cơ hội đem Khiên Mộng Ấn kia chộp vào trong tay .

Thở hổn thển, Hứa Vị quay đầu nhìn về phía Mặc Tam đứng phía sau vẫn như cũ túm chặt lấy mình , ngưỡng ngừng cười “Tiểu Mặc, cảm ơn người.....”

“Người đang làm cái gì?!” Mặc Tam cả giận nói, đem Hứa Vị kéo về , trong lòng vừa sợ vừa giận, nghĩ lại khi nãy lúc hắn mới vào hậu sơn , thật vất vả mới tìm được Hứa Vị, lại đập vào mắt cảnh Hứa Vị lung lay sắp trượt xuống huyền nhai , tam hồn thiếu chút nữa không còn lương phách !

Liếc mắt đóa hoa nhỏ màu lam mà Hứa Vị đã nhanh tay chộp được , trong lòng giận quá, chỉ vì hoa này thôi sao ?! Thiếu chút nữa tặng cả mệnh mình?!

Hứa Vị thấy Mặc Tam xưa nay diện vô biểu tình hiện tại trên mặt lại một mảnh thịnh nộ, trong lòng không khỏi có phần không yên , nhượng nhượng nói ra, nói “Tiểu Mặc, thực xin lỗi..... Ta khiến người lo lắng”

Mặc Tam lạnh lùng nhìn chằm chằm Hứa Vị hồi lâu, nhìn đến nỗi Hứa Vị nhịn không được gục đầu xuống, mới nói ra “Không chuẩn lại có lần sau !”

Hứa Vị vội gật đầu.

Mặc Tam lúc này mới dặt tay Hứa Vị, hơi hơi hoãn hoãn thần sắc, nói “Đi trở về.”

Hứa Vị lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi a , sao Mặc Tam rõ ràng là một tiểu hài tử thôi mà lại làm cho người ta bị áp lực lớn như thế a??

Nhìn bóng lưng của Mặc Tam trước mặt mình , Hứa Vị lúng túng trong lòng, mình sao lại sợ hãi khi đối mặt với Mặc Tam chứ ? Có lẽ , nhất định là do mình mới làm cho Mặc Tam lo lắng , cho nên bản thân chột dạ , mới có thể sợ như vậy.....

Ấn, nhất định là như vậy!

Lúc này hoa đại ven sơn đạo đang nở rộ , tay phải Hứa Vị bị giữ chặt ở trong tay trái của Mặc Tam, vì thế, tay trái thuận tay hái mấy đóa cúc đại , cười tủm tỉm nhìn Mặc Tam nói “Tiểu Mặc, trở về, ta phao trà hoa cúc cho người uống.”

Mặc Tam quay đầu nhìn Hứa Vị đang tươi cười hơn hở , đôi mắt ấm áp “Hảo.”

Chậm rãi đi giữa sơn đạo , nghe Hứa Vị lẩm bẩm tên hoa nha thảo được nha , trong lòng Mặc Tam thực sự an tường. Nghĩ tới một màn mạo hiểm vừa mới kia, Mặc Tam theo bản năng giữ chặt tay Hứa Vị hơn , bỗng nhiên nhớ tới lời thúc công từng nói —

Khi biết sợ hãi mất đi , người sẽ hiểu được, cái gì mới là thứ người muốn .

Như vậy, tiểu hài tử mà mình nắm trong tay này là thứ mình muốn sao ?

Đột ngột “Đúng rồi, Tiểu Mặc, buổi tối người theo ta về nhà ăn cơm đi ?” Hứa Vị nói.

Mặc Tam chậm rãi nắm tay Hứa Vị đi trên sơn đạo , nghe xong hơi nghi hoặc , quay đầu hỏi “Buổi tối người có việc sao ?”

Mỗi ngày , Vị Vị đều làm bữa chiều cho mình xong rồi mới về nhà , muốn hắn đến nhà ăn , nhất định là có việc gì đó ?

Hứa Vị gật đầu “Ca ca ta buổi tối về nhà, Tiểu Mặc, theo ta về nhà ăn cơm đi. Nương ta rất muốn trông thấy người.” Dứt lời, Hứa Vị cười “Cha ta cũng rất muốn gặp người. Nhà của chúng ta ít người , cũng chỉ có ta, đại ca, cha nương ta, còn có người nhà Trung bá. Người yên tâm, sẽ không ồn ào”

Hứa Vị đang muốn nói, Mặc Tam chen vào “Hảo.”

Hứa Vị đầu tiên là sững sốt, lập tức cười sáng lạn “Vây nha .”

Mặc Tam nhìn chăm chăm Hứa Vị, lại thản nhiên nói “Nhưng đừng chuẩn bị cơm cho ta , ta ăn cơm thừa là tốt rồi.”

Hứa Vị ngẩn ra, lập tức trừng mắt “Không được ! Ta làm cơm cho ngươi là được mà !”

Mặc Tam trầm mặc, sau một lúc lâu, mới thản nhiên nói “Tùy ngươi.”

Dứt lời, Mặc Tam quay đầu không thèm nói lại.

Hứa Vị nhìn bóng dáng Mặc Tam tựa hồ phiền muộn đi, trong lòng có hơi tê rần, hẳn biết Mặc Tam đang cố kỵ cái gì, thân phận Mặc quý sao? Nhịn không được kéo kéo tay Mặc Tam .

Mặc Tam quay đầu, mặt diện vô biểu tình nhìn Hứa Vị.

“Tiểu Mặc..... Ta thật sự muốn mời ngươi tới nhà của ta ăn cơm .” Hứa Vị nột nột nói.

Mặc Tam khẽ lắc đầu “Không có việc gì.” Kéo tay Hứa Vị , nói “Buổi chiều chúng ta xuống núi sớm một chút đi, ta muốn mua vài đồ .”

Hứa Vị nhìn Mặc Tam tựa hồ không hề buồn rầu nữa , mới mỉm cười “Hảo! Ngươi muốn mua cái gì ? Ta cùng ngươi.”

Mặc Tam nhìn Hứa Vị, đôi mắt nhất nhu.

Đi nhà của Vị Vị ? Hẳn còn chưa nghĩ tới, bất quá Vị Vị mời hẳn đi, vậy chúng tớ ở trong lòng Vị Vị thực đem hẳn làm bằng hữu .

Chính là..... Thân phận Mặc quý của mình , người nhà bọn họ sẽ đối đãi thế nào ?

Vị Vị không quan tâm , người nhà Vị Vị cũng sẽ không quan tâm sao?

Nếu..... Bọn họ phản đối Vị Vị cùng mình làm bằng hữu.....

Trong mắt Mặc Tam hiện lên một tia lãnh ý. Vây..... Không có biện pháp .

Đang lúc hoàng hôn, hướng Tuệ Viễn bấm báo sau, Hứa Vị cùng Mặc Tam đã đi xuống núi .

Lúc này nhóm tiểu thương ở Thanh Dương Huyền còn chưa dọn quán, Hứa Vị lôi kéo Mặc Tam, từng bước từng bước đi , Mặc Tam yên lặng đi theo, nhưng theo một hồi lâu, thấy Hứa Vị chỉ xem chứ không mua, liền lôi kéo Hứa Vị đi hướng một gian hàng bán điểm tâm.

“Tiểu Mặc, ngươi đói bụng?” Hứa Vị nhìn quán điểm tâm trước mắt, quay đầu hỏi. Một canh giờ trước , hẳn làm cho Mặc Tam vài cái bánh bao. Mặc Tam đều ăn xong rồi mà .

Mặc Tam chỉ lắc đầu, liền đi vào quán.

Thời điểm đi vào trong ***, chỉ thấy chướng quầy đang ở tính sổ sách , liếc mắt thấy Hứa Vị cùng Mặc Tam, chỉ nhú nhú mày, liền cúi đầu tiếp tục tính sổ.

“Vị Vị.....” Mặc Tam mặc kệ chủ quán , một bên hỏi “Bá phụ thích ăn điểm tâm gì?”

Đang nhìn điểm tâm thơm ngon ngào ngạt , Hứa Vị sững sốt, quay đầu, nhìn về phía Mặc Tam “Tiểu Mặc, ngươi là.....”

Mặc Tam ừ một tiếng, thản nhiên nói “Tổng không thể đến bằng hai tay trống trơn”

Hứa Vị san nhiên cười “Tiểu Mặc, không cần đâu .”

Ngươi vẫn là tiểu hài tử nha , Tiểu Mặc, tiểu hài tử tới ăn cơm không cần long trọng như vậy nha . Hứa Vị yên lặng nghĩ trong lòng.

Mặc Tam không để ý đến Hứa Vị, chỉ là đếm đếm mấy thứ điểm tâm , đôi tiểu nhị vẫn miễn cưỡng đứng ở bên cạnh , nói “Mấy thứ này , gói lại hết đi ”

Tiểu nhị liếc mắt Mặc Tam cùng Hứa Vị một cái, giả cười “Tiểu hài tử, có bạc không ?”

Hứa Vị nhú mày, đang muốn tiến lên, Mặc Tam lấy ngân lượng ra, hờ hững nói “Nhanh lên.”

Tiểu nhị ngẩn ra, vội nịnh nọt cười “Vị tiểu công tử này , ngài chờ chút nha , rất nhanh là có rồi !”

Chưởng quầy cũng kinh ngạc nhìn lại đây, lập tức đứng dậy, nịnh nọt cười, tiến lên nói “Vị tiểu công tử này đến đây lần đầu sao ?”

Mặc Tam thản nhiên quét chưởng quầy liếc một cái, dặt tay Hứa Vị , hờ hững không nói.

Hứa Vị nhìn chưởng quầy vẻ mặt xấu hổ, ha hả cười gượng một tiếng, nói “Chúng ta lần đầu tiên đến, lần đầu tiên đến.”

Đợi tiếp nhận gói điểm tâm mà tiểu nhị đưa qua , Mặc Tam liền trầm mặc lôi kéo Hứa Vị đi ra khỏi quán.

Đi ra khỏi quán , Hứa Vị kéo kéo tay Mặc Tam.

Mặc Tam quay đầu.

Hứa Vị nghiêm túc “Tiểu Mặc, người không thể như vậy.”

“Ân?”

“Tuy rằng bọn họ cầu nhân khán nhân thấp (1), nhưng, tục ngữ đã nói , trữ kết thập môn thân, bất kết nhất môn cừ (2), đừng đánh vào mặt kẻ đang cười đó thôi.”

[(1) Cầu nhân khán nhân thấp : mắt cầu thì không nhìn được người khác thế nào , ý chỉ người không biết nhìn người]

(2) Trữ kết thập môn thân, bất kết nhất môn cừ : Thà thân 10 người còn hơn chuốc oán 1 kẻ , nên thêm bạn không nên thêm thù .]

Mặc Tam trong lòng lạnh lùng nghĩ, chỉ cần đủ cường, thì cần chi để ý mấy thứ đó ?

Nhưng nhìn bộ dáng Hứa Vị quan tâm, Mặc Tam chỉ nhẹ nhàng gạt đầu.

Quên đi, Vị Vị không hiểu cũng không quan hệ.

“Còn có..... Tiểu Mặc, người thật sự không cần phải ... mua mấy thứ này” Hứa Vị nhìn bao lớn bao nhỏ điểm tâm trong tay Mặc Tam , trong lòng rất bất đắc dĩ.

“Nên có .” Mặc Tam nói xong, liền lôi kéo Hứa Vị , tiếp tục hướng phía trước đi đến.

Hứa Vị than nhẹ trong lòng, nhà của Mặc Tam khẳng định phi thường có tiền, bất quá, tò mò ghê , cho tới bây giờ Mặc Tam cũng chưa đề cập đến người nhà của hắn..... Hơn nữa, Mặc Tam đã có nhiều tiền mua nhiều đồ này nọ như thế , vì cái gì hắn không mua cho bản thân một kiện quần áo tử tế chứ ?

Hứa Vị nhìn bộ y màu lam thẫm trên người Mặc Tam, bởi vì luyện võ mà đã bị sờn vài chỗ .

Hay là Mặc Tam tiết kiệm tiền ??

Hứa Vị khó hiểu.

Tuy rằng trong lòng rất ngạc nhiên cùng không đoán được nhà của Mặc Tam thế nào , nhưng mỗi khi Hứa Vị nghĩ đến kiếp trước, liền dè dặt nghi hoặc cùng tò mò xuống , tuyệt đối, tuyệt đối không thể tái lập lại sai lầm đời trước!

Đợi đến cửa Hứa gia .

Vào cửa , đi vào nhà chính, cha nương Hứa Vị đều ngồi ngay ngắn ở thủ vị.

Mặc Tam cung kính hành lễ “Mặc Tam kiến quá Hứa bá phụ, Hứa bá mẫu.”

Nương Hứa Vị có chút vui sướng đứng dậy, nâng Mặc Tam dậy , cười dài nói “Người chính là Tiểu Mặc? Bộ dáng thật không tồi ! Đến, bé ngoan, mau ngồi xuống.”

Cha Hứa Vị cũng nhìn chăm chăm Mặc Tam sau một lúc lâu, mới cười nói “Mặc Tam? Đây chắc không phải tên thật của người nhĩ?”

Đang chuẩn bị châm trà , tay Hứa Vị cứng đờ.

Mặc Tam căng thẳng.

Nhìn về phía Hứa Chính Nhất, Hứa Chính Nhất tuy rằng tươi cười đầy mặt, nhưng là loại cười rất gian .

Mặc Tam trầm mặc nhìn chăm chăm Hứa Chính Nhất, không khí nhà chính liền lâm vào một loại cứng ngắc.

Hứa Vị có chút khấn trương trong lòng, lão cha hắn làm sao vậy?!

Là người đều nghe được, Mặc Tam không phải tên thật, nhưng Hứa Vị hắn cho tới bây giờ đều không hỏi, cha là người thông minh, loại chuyện có chút mật mờ gì đó thì cha phải hiểu được mới đúng , vì sao lại vạch trần ra ?

Cha suy nghĩ cái gì?

Nương Hứa Vị cũng thực nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Hứa Chính Nhất, Hứa Hạo Nhiên cũng có chút mờ mịt nhìn về phía Hứa Chính Nhất.

Mà Mặc Tam trầm mặc cũng chậm rãi đứng dậy.

“Mặc Tam..... Không phải tên thật của ta.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hua-vi-trong-sinh-ky>